

GEEST DER WAARHEID

... geloof.

Laten we nu even een ogenblik blijven staan terwijl we bidden. Laten we onze hoofden buigen.

² Onze rechtvaardige hemelse Vader, terwijl wij nu tot U naderen in die algenoegzame Naam van de Here Jezus, willen wij U loven voor wat Gij voor ons hebt gedaan, wat onze ogen hebben gezien en onze oren hebben gehoord, in deze laatste dagen van de laatste schouwspelen van de geschiedenis van deze wereld, wanneer de tijd vervaagt in de eeuwigheid, en we de lichten zien schijnen; wij weten dat het nu niet lang meer duurt tot het komen van de Here Jezus.

³ Wij willen U vragen, hemelse Vader, om ons vanavond te gedenken. En als er enig kwaad in ons zou zijn, neem het eruit, Here, vanavond, zodat wij toonbaar voor U mogen zijn, indien U vanavond zou komen. Wij bidden voor de zieken en de behoeftigen.

⁴ Wij bidden voor Uw Gemeente, zowel hier als in het buitenland, over de hele wereld, Uw kinderen, overal, van elke natie, zodat wij onze gewaden mogen wassen in het Bloed van het Lam, en naar die roep luisteren: "Zie, de Bruidegom komt. Gaat gij uit Hem tegemoet." Mogen wij in staat zijn op dat moment, Here, door de genade van God en door de verdiensten van Jezus op Wie wij vertrouwen om onze lampen te trimmen en dan voorwaarts te gaan om de Bruidegom te ontmoeten. Neem vanavond het Woord van de Here en besnijdt onze harten. Neem alle ongelooft eruit. Geef ons een geweldige dienst. In Jezus' Naam vragen wij het. Amen.

U mag gaan zitten.

⁵ Het is zeker fijn om hier terug te zijn in het . . . dit heiligdom van de Here vanavond, in de dienst. We hadden een meest heerlijke tijd gisteravond daar bij de . . . broeder Groomer. En ik herinner me dat we vorig jaar een heerlijke tijd hadden.

⁶ We hebben overal een geweldige tijd gehad. De Here heeft ons gewoon buitengewoon overvloedig gezegend, meer dan ik ooit gedacht had dat Hij zou doen. Maar Hij is gewoon zo vol genade en lieflijkheid. Het is gewoon goed om Hem te kennen. Nietwaar? En te bedenken: "Hem te kennen is leven." Hem te kennen is leven.

⁷ Nu, morgenavond zullen we in Central Avenue Assembly zijn, heet het geloof ik. Broeder Fuller, nog een fijne broeder. En ik geloof dat het een grote gemeente daar is. En we hopen dat

we misschien een—een gebedsrij kunnen hebben als het goed is met broeder Fuller. Dus we . . .

⁸ En dan de—de volgende morgen zullen we bij de, ik geloof dat het de Apostolische Kerk heet, hier in Phoenix. En ik herinner me niet wie nou de voorganger, die broeder was. Was ik daar vorig jaar? [Een broeder zegt: “Nee. Dat is een nieuwe Mexicaanse gemeente, broeder Branham”—Red.]

⁹ En dan zondagavond bij onze dierbare broeder Outlaw zijn gemeente hier, de *Jesus' Name Church*. En ik ben vol verwachting, en mijn gezin, om daar te komen en wat van dat goede zingen te horen.

¹⁰ Billy Paul zou het helemaal uit zijn hoofd moeten kennen. Wij speelden dat lied *Ik ga omhoog, omhoog* totdat, eerlijk gezegd, het op de band versleten is. Hij begint in het kantoor en welk moment van de dag ik er ook heenga, maakt niet uit, speelt hij dat “Omhoog, omhoog, omhoog.” Het is iets! Wij hebben het afgespeeld en de plaat is bijna versleten.

¹¹ Weet u, ik had vanavond min of meer een gevoel dat . . . ik ben een beetje hees; ik dacht: “Tjonge, als ik maar iemand kon zien die voor mij zou kunnen spreken,” en ik keek toevallig hierheen en zag Jack Moore. Ja hoor, precies. Ik heb nooit . . . O, ik geloof dat dat gewoon geweldig zou zijn, broeder Jack. [Broeder Jack Moore maakt een opmerking—Red.] Nou, luister daar eens naar.

¹² En ik geloof dat ik broeder Roy Borders hier ook zie zitten. Ja meneer. Broeder Noel Jones zit hier. O my! Wij zijn er gewoon overal. Ik denk dat het misschien een goed moment zou zijn als ik een beetje zou rusten, weet u, en een paar van deze fijne mannen naar voren laten komen en voor mij laten spreken als ik hees ben, weet u. Broeder Jack zei: “De Here is niet in die openbaring.” Wel, ik was moe toen ik aankwam. En ik—en ik ben de hele tijd een beetje moe geweest.

¹³ En ik zie de mensen daar staan, en hoe ze moeten staan, en ik ben een beetje blij dat ik met hen sta. Nu, de Here zegene u.

¹⁴ En, wij kijken nu uit naar deze andere samenkomsten die eraan komen. En dan volgende week is het naar de Pinkster Assemblies en zo verder. En wij eindigen volgende woensdagavond op 11th en Garfield. Ik kan ze nou niet allemaal onthouden. Bij de, ik geloof First Assembly of God in de stad. En—en dan begint de conferentie in de Ramada.

¹⁵ En nu, er is een banket voor de Zakenlieden daar in de—de voornaamste stad van Arizona: Tucson.

¹⁶ En natuurlijk weten we allemaal dat Phoenix en deze plaatsen slechts de buitenwijken zijn van die stad. En dat klopt. Dat is de hoofdplaats. Dat is mijn woonplaats, weet u, dus . . . en dus, boven op de heuvel. En dan is dit gewoon min of meer de

buitenwijken ervan; wel, het is leuk om u allemaal als buren te hebben, dus. . .

17 Ik geloof dat het broeder Rasmusson één avond was die zoiets zei in een samenkomst en, o tjonge, zorgde bijna voor een opschudding in de samenkomst. Ik geloof dat we—dat we in Houston waren. En het was Ramsar. Dat is wie het was. Hij zei, de avond dat de Engel des Heren neerkwam, ze de foto maakten; en hij zei: “Al u mensen hier uit—uit Dallas,” zei, “we weten dat dat de buitenwijken van Houston zijn.” En o, tjonge! Texas kon het niet hebben zoals u Arizona mensen dat kunnen. Dus er viel een grote stilte over de samenkomst.

18 Wel, Hij is geweldig goed. En nu, ik denk dat we hier in de Schrift zullen opslaan en gewoon een poosje klein getuigenis geven. Zou dat het niet wat veranderen? Ik heb er gewoon zo hard op gehamerd tot ik me begin te schamen om naar u te kijken. En misschien u een beetje rust geven en wat getuigenis geven, van de goedheid van onze Heer.

19 Laten we een plaats opzoeken in Johannes, het 16e hoofdstuk van Johannes. En ik heb 16:12. Ik zou graag van—vanaf die plaats lezen, in het Evangelie van Johannes. Ik lees graag het Woord, want het Woord is wat ons laat weten dat het de waarheid is. Beginnend bij het 12e vers; en luister nu aandachtig, want ik wil getuigenis geven.

20 En dan zullen we proberen even wat vroeger te komen. Ik heb u zo lang gehouden. En morgenavond, wel, zullen we een half uur langer blijven. Dat zou het tot ongeveer één uur maken, nietwaar?

Dus, dus. . . dit is, beginnend met het 12e vers:

Ik heb nog vele dingen u te zeggen, maar u kunt die nu niet verdragen.

Doch wanneer Hij, de Geest der waarheid, komt, zal Hij u leiden in al de waarheid; want Hij zal niet van Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, dat zal Hij spreken, en Hij zal u toekomstige dingen tonen.

Hij zal nu mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u tonen.

Al wat de Vader heeft, is Mijne; daarom heb Ik gezegd, dat Hij het uit het Mijne zal nemen en zal het u tonen.

21 Weet u, gisteravond in het bijzonder hadden wij een klein voorproefje daarvan. Nu, daar wij Volle Evangelie-mensen zijn, gelovend in al de werkingen van de Heilige Geest. En nu, dat is de enige manier waarop we Volle Evangelie kunnen zijn, is om het volle Evangelie te geloven, alles wat de Here heeft geschreven. En ik geloof dat wij, wijzelf, niets zijn. Wij zijn net als. . .

22 Zoals ik gisteren tegen broeder Carl zei toen we naar een boom keken, ik zei: “Is dat geen prachtige palmboom? Maar

uiteindelijk stelt het niets voor dan een hoop vulkanische as. Dat is alles wat het is." En ik zei: "Hoe anders is hij nu dan die eucalyptusboom. Wel, wat is een eucalyptusboom? Vulkanische as, met slechts een leven erin." En ik zei: "Wat ben ik uiteindelijk en wat bent u? Vulkanische as, precies, van de aarde; stof van de aarde, met een leven erin."

²³ Maar elk leven werd gepland door de Meester-levengever, en Hij weet precies hoe en wat te doen. En alles wat Hij hier op aarde heeft geplaatst, is voor Zijn glorie. De sterren zijn voor Zijn glorie. De winden zijn voor Zijn glorie. De bloemen zijn voor Zijn glorie. En wij zijn de bekroning van Zijn glorie.

²⁴ Maar het lijkt alsof alles Hem zal gehoorzamen behalve de mens. De mens lijkt gewoon. . . Hij heeft zo'n moeite, omdat hij het enige was dat viel. Al het andere bleef in zijn oorspronkelijke staat. Maar de mens viel. Daarom heeft God een strijd met hem, om hem ertoe te krijgen het goede te doen, en te gehoorzamen.

²⁵ En een van de grote problemen voor God, door de jaren heen, wat betreft de geschiedenis van de kerk, is iemand te vinden die Hij volledig onder Zijn controle kan krijgen. Hij heeft maar één man nodig. Hij heeft altijd maar één man tegelijk gebruikt. We hebben dat de laatste paar avonden bestudeerd: één man; geen groep. Hij wil er maar één. Dat is alles wat Hij nodig heeft. Want twee mannen zouden twee verschillende ideeën hebben. Hij neemt slechts één man, vertegenwoordigt Zich door die ene persoon. Hij heeft het nooit anders gedaan dan dat. Zie?

²⁶ Nu, Hij heeft één Persoon vandaag, en die Persoon is Degene waar wij net over gelezen hebben: de Heilige Geest. Hij is de Persoon Die God heeft uitgezonden, de Geest van Jezus Christus naar de aarde, de Geest van God, om Christus te manifesteren en te verkondigen door Zijn Gemeente, zie, gewoon om het Leven van Christus voort te zetten door de Gemeente.

²⁷ Nu, het is zo'n wonderbaarlijke zaak en—en toch is het zo eenvoudig, als wij maar zouden stoppen en na zouden denken. Wij dringen, wij huiveren, wij—wij vrezen, wij raken in verwarring en twijfels, denken gewoon: "Wel, moet ik me erin dringen?" Dat is het niet. Het is slechts overgeven, zie, beseffen dat u niets bent, en Hem u gewoon volledig laten overnemen, uw denken overnemen, overnemen. . .

²⁸ Nu, ik bedoel niet om naar Christus toe te lopen met—met enkel een—een leeg verstand. Dat bedoel ik niet. Komt u tot Hem met uw volle verstand, en met een—een—een berouwwol verstand, en nederig. En zeg dan: "Here Jezus, hier ben ik. Nu, er staat hier in Uw Woord geschreven dat U 'nog veel dingen had te zeggen aan de discipelen.' U zei: 'Zij zouden ze nu niet kunnen verdragen.'" En misschien is dat vandaag ons geval; wij kunnen ze niet begrijpen.

29 God kan iets doen opstaan dat net een beetje anders is, en wij keuren het helemaal af. In plaats van de Schrift te doorzoeken om te zien of het juist is of niet, gooien wij het gewoon snel weg: “Er is niets aan.” We behoren deze dingen te onderzoeken, erachter te komen of ze juist zijn of niet. En bedenk, als ze niet juist zijn, zullen ze uiteindelijk sterven, want Jezus zei: “Elke plant die Mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal met de wortel worden uitgerukt.”

30 Maar ik denk dat het Gamaliël was die toen die geweldige uitspraak deed: “Als het van God is, willen we niet bevonden worden ertegen te vechten. En—en als het niet van God is, zal het hoe dan ook op niets uitlopen.” Dus bestudeer het, en overweeg het.

31 En nu, Hij zei hierin: “Maar wanneer Hij, de Heilige Geest, is gekomen.”

32 Nu, iemand zei, het is enige tijd geleden geweest, sprak, zei: “De Heilige Geest is eigenlijk uw geestelijk verstand. U denkt.” Dat zou van de Heilige Geest een gedachte maken.

33 Maar de Bijbel zei: “Wanneer Hij . . .” En “Hij” is een persoonlijk voornaamwoord. Zie? Zie? “Wanneer Hij,” de Persoon, Heilige Geest, God, “komt, zal Hij u deze dingen openbaren die Ik u heb verteld.”

34 Dan, ziet u, is er geen andere manier om te weten wat de waarheid is. Dan door . . . U kunt het niet krijgen door cultuur, door seminarie-ervaringen. U zult het alleen krijgen door de Heilige Geest. Hij is Degene Die gezonden is om het te openbaren.

Nu, dan zei Hij ook: “En Hij zal u dingen tonen die zullen komen.”

35 Nu, Hebreeën het 1e hoofdstuk zei: “God heeft voortijds veelmaal en op velerlei wijze tot de vaders gesproken door de profeten, maar in deze laatste dag door Zijn Zoon, Christus Jezus.” Ziet u? Het is de Heilige Geest Die het bezit overneemt of bezit neemt van de Gemeente, om Christus in de Gemeente te laten werken. Dan wordt u zoals Hij was. Hij werd zoals ú was, zodat u kon worden zoals Hij was. Zie? Hij werd ú zodat u Hém zou mogen worden. Dat . . . het—het is boven begrip. Er bestaat geen manier om het uit te leggen, en probeer het niet. Neem het gewoon aan. Hij sprak het en dat maakt het vast. Zeg gewoon dat het juist is. Geloof het.

36 Nu, als jonge Christen heb ik deze uitspraak altijd gedaan. Ik was blij dat God een houvast op mij kreeg voor de kerk. Moeilijk te zeggen wat ik geweest zou zijn. Maar ik—ik was dankbaar voor het leiderschap en het directe contact waarmee de Heilige Geest indruk op mijn leven maakte voordat ik het ooit overgaf. Want als kleine jongen wist ik dat er íéts was. Hij had gesproken en ik sprak tot Hem; Hij sprak terug tot mij. En ik begon op

te merken dat de dingen die Hij mij vertelde als kleine jongen, dat ze begonnen te gebeuren precies zoals Hij zei dat ze zouden gebeuren. Dus wist ik dat het waar moest zijn.

³⁷ Nu ben ik een oude man nu. En ik—ik heb nooit één keer. . . En kan de wereld tot—tot stilstand oproepen en hen vragen. “Leg uw vinger op één ding dat Hij mij ooit vertelde en ZO SPREEKT DE HERE in de Naam des Heren maar dat het absoluut de waarheid was en feit en is uitgekomen, uit de duizenden maal duizenden dingen.” Wat. . .

³⁸ Waarom zeg ik dat? Zie, ik heb ons allemaal als vulkanisch stof gesteld. Maar het is de belofte van Gods Woord. Daarom kan ik geen vertrouwen in mijzelf hebben. U kunt geen vertrouwen in uzelf hebben. Maar samen kunnen wij vertrouwen hebben in wat ons heeft overgenomen. De Heilige Geest heeft ons overgenomen. Wij moeten dáár vertrouwen in hebben. En als wij ons vertrouwen daarin stellen, dan komen de resultaten.

³⁹ Het zou onredelijk zijn als ik zou proberen om—om zelfs het topje op te lichten van u te vertellen over sommige van de dingen die de Heilige Geest heeft gedaan in mijn eigen opgebroken leven, mijn dagen. Ik zeg dit met Zijn Bijbel open, Zijn Woord. En dat is wat Hij is. Hij ís het Woord.

⁴⁰ Zie, dit—dit Zaad hier komt in het vulkanische as op een manier van een geestelijk Wezen. God komt binnen als Geest en werkt door het as. Dus is het niet de mens. Het is God.

⁴¹ En als ik zou gaan zitten en tijd zou nemen om de dingen op te schrijven die ik Hem heb zien doen, zou het een grote hoeveelheid boeken zijn. En om eraan te denken, hier, drieënvijftig jaar oud en kan zeggen voor God, Zijn Gemeente en de Bijbel, in de tegenwoordigheid van deze groep, “dat ik niet één keer het ooit heb zien falen; perfect de spijker op z’n kop, iedere keer.”

⁴² Met uitzondering van, onlangs, toen ik naar het westen kwam. U hebt de band afgespeeld, velen van u, neem ik aan, en u begrijpt het. Ik weet niet wat. . . Ik ben aan het wachten. Ik ben nu hier. Ik weet niet waarom. Ik wacht gewoon.

⁴³ Het kan mijn tijd zijn om naar huis te gaan. Daar lijkt het heel erg op. Als dat zo is, zal er iemand na mij opstaan, die de Boodschap zal voortzetten. Hij zal een eigenaardig persoon zijn, maar hij zal hierna opstaan, en de Boodschap verder brengen. En luistert u ernaar. Zolang het de Schrift is, blijf er dan bij.

⁴⁴ Zo niet, komt er een ander gedeelte, nu, want ik geloof werkelijk dat wij in de laatste dagen leven, en ik ben dankbaar dat ik in deze dag heb geleefd. Ik zou deze dag voor geen andere dag ruilen. Dit is de meest glorieuze dag die er ooit op de aarde is geweest. Er is geen andere dag die ooit deze dag heeft overtroffen.

45 O, wat zouden Mozes, Elia, Paulus, Silas, die grote helden van het geloof in de dagen vanouds, als ze konden opstaan en een geschiedenisboek oppakken en precies datgene zien waarover zij hadden geprofeteerd, dat het geschiedde, en zien waar we nu zijn? Wel, ze zouden hen binnen een uur in de gevangenis hebben. Zeker. Ze zouden als wilden zijn, de straten op en neer, zo hard als ze maar konden het Evangelie verkondigend. “De tijd is nabij.” Dan zien wij vanavond dat wij erg tekort schieten aan de glorie van God.

46 Maar ik wil graag weer zeggen, even een ogenblik, om de gemeente wat. . .

47 Tussen haakjes, heeft Billy Paul vanavond gebedskaarten uitgedeeld in deze gemeente? Ik ben net een paar minuten geleden uit Tucson aangekomen. [Iemand zegt: “Ja.”—Red.] Hij—hij deelde kaarten uit. Nu, dat zal zo erg moeilijk worden om ze er langs te laten komen. We zullen het proberen.

48 Nu, ik zal het niet te lang maken, alleen maar een getuigenis geven over deze Schrift.

49 Dat Christus Zich aan al Zijn Woorden houdt. Dat moet Hij. Dat moet Hij doen. Zie? Ik hoef het niet doen; ik ben een sterveling, onderhevig aan fouten. Hij is onsterfelijk, onfeilbaar. Hij moet de Zijnen houden. Zie? Maar ik hoef de mijnen niet houden. U hoeft de uwen niet houden. Maar Hij wel. O, plaatst dat niet iets in u, om te weten dat Hij—Hij absoluut gebonden is aan dat Woord?

50 En dat, deze week, hoe we door de Bijbel heen zijn gekomen, bij die profeten en aartsvaders, en elke keer aangetoond dat toen de gemeente daarbij wegging, God iemand erheen stuurde en ze regelrecht terug naar dat Woord schudde, en de gemeente op orde bracht. Het is altijd zo geweest. Dat is Gods beleid. Hij koos mannen om dat te doen.

51 Nu, als Hij de sterren had gekozen om het Evangelie te prediken, zou het al lange tijd geleden gedaan zijn. Ze zouden nooit uit Zijn wil zijn geraakt. Als Hij de—de zon had gekozen om het te prediken of de—de wind om het te prediken, zouden ze nooit uit Zijn wil zijn geraakt. Zie?

52 Maar wij zijn op de basis van vrije morele keuze. Wij kunnen handelen zoals wij willen. En dat is de reden dat wij zo’n hartzeer voor Hem zijn geweest. Altijd *deze* manier en onze eigen manier van doen willen inbrengen en van Zijn wegen vandaan gaan. Zie?

53 En ik—ik heb het eerder gezegd: de mens is voortdurend God aan het prijzen voor wat Hij heeft gedaan. En hij zegt altijd wat Hij zál doen. En dan tegelijkertijd negeren wat Hij aan het doen is. Zie?

54 De mens zal zeggen: “O, God opende de Rode Zee. Ja. Glorie voor God! Dat klopt.” “Ja, Jezus zal terugkomen. Halleluja! Dat

klopt.” Maar over Hem vandaag gesproken? “O, dat was voor een andere dag.” Zie? Zie? Altijd wat Hij hééft gedaan, wat Hij zál doen, en negeren wat Hij aan het doen is.

⁵⁵ Dat is dezelfde toestand die Jezus Christus aantrof toen Hij naar de aarde kwam. Precies. God had beloofd wat Hij had gedaan. En hier was Hij, stond voor hun en ze kenden Hem niet. “Hij was in de wereld en de wereld werd door Hem gemaakt en de wereld kende Hem niet.” Juist.

⁵⁶ “Maar zovelen als Hem aangenomen hebben, aan hen gaf Hij de macht om zonen van God te worden.” Dat is het glorieuze deel.

⁵⁷ Het was enige tijd geleden, een klein visioen, waar ik met u over wil spreken. En, ik weet het niet, misschien heb ik het nooit gezegd dan gewoon ergens aan iemand persoonlijk. Maar ik—ik heb net één van de belangrijkste personen op deze aarde verloren, in mijn ogen: mijn moeder.

⁵⁸ En ik—ik hou van mijn moeder. Hoe ik haar de eettafel zou zien verlaten, toen we zo arm waren, niets te eten hadden! En, zij zou . . . Papa bracht soms wat brood mee als hij een winkel zou veggen of zoiets en—en ze zouden de koffie eroverheen gieten en daar dan suiker bovenop doen. En moeder deed alsof ze geen honger had, zodat wij kinderen iets te eten konden krijgen. O, ik—ik kan dat nooit vergeten. Zie? En de vele keren dat zij me optilde en de dingen die ze voor me deed. Maar weet u, God is— is gewoon zo vol genade. Hij begrijpt al die dingen, wanneer Hij ze weg moet nemen. En ik . . . ik heb Hem daarvoor lief.

⁵⁹ Het is altijd zo geweest, dat voordat een van mijn mensen sterft, dat ik het zie voordat het gebeurt, in het visioen.

⁶⁰ Ik zag mijn broer, toen ik nog maar achttien, negentien jaar oud was; zag ik hém voordat hĳ heenging. Ik was niet eens een Christen, maar ik zag het visioen vóór mij komen, zag mijn broer heengaan.

Ik zag mijn vader, toen hĳ heenging.

⁶¹ Howard, velen van u herinneren zich Howard. “Howard,” u herinnert zich mij, twee jaar voordat het gebeurde; ik zei: “Howard, ik zag jouw plaats gemarkeerd. Je bent de volgende.” Ik zei: “Zorg dat je in orde bent, broer, want jij bent de volgende die gaat.” En dat deed hij, precies zo. En toen, hier, enige tijd geleden . . .

⁶² Nu, ik hoop dat dit niet heiligschennend klinkt, maar gewoon om de—de bezorgdheid van God te tonen. God is altijd bezorgd in kleine dingen evenals grote dingen. Nu, ik wil dit zeggen ten behoeve van enkele van deze fijne predikers. Dat misschien . . . En ik betrek mezelf erbij.

⁶³ Nu, ieder van ons zou een Billy Graham willen zijn, maar wij . . . En ieder van ons zou een Oral Roberts willen zijn. Maar

wij—wij zijn geen Billy Graham of een Oral Roberts. Wij zijn Gods dienstknecht op het veld waarin Hij ons heeft geplaatst. Zie? Ongeacht hoe klein het is of hoe groot, het is precies hetzelfde in de ogen van God, altijd hetzelfde, om juist te handelen op de plaats waar u zich bevindt. Altijd, het is een groot iets om de Here te volgen.

⁶⁴ Ik win liever . . . of een gemeente hebben met vijftig mensen erin, in de wil van God, dan er vijfduizend te hebben uit de wil van God. Zeker. God kan meer doen met een man *in* Zijn wil in één uur dan Hij zou kunnen doen met een man *uit* Zijn wil in vijftig jaar. Zie? Hij struikelt en wankelt zoals schieten in het donker. Maar wanneer een man werkelijk in de wil van God is en zijn roeping kent, behoort hij daar te blijven.

En nu, visioenen, hoe de Here God ermee werkt. Ik . . .

⁶⁵ “Wanneer Hij, de Heilige Geest, is gekomen, zal Hij deze dingen openbaren waarover Ik met u gesproken heb.” Nu, het is niet nodig te proberen het op een andere manier uit te zoeken. Hij is de Auteur; Hij zou zeker wel moeten weten wat Hij schreef. Zie? De Bijbel zei dat Hij het schreef. “Maar mannen vanouds, gedreven door de Heilige Geest, schreven het Woord.” En als de Heilige Geest de Auteur van het Woord is, weet Hij zeker beter hoe het uit te leggen dan wij. Laat Hém de uitleg erover geven. En weet u hoe . . . de manier waarop Hij het uitlegt? Nu, mis deze dingen niet, als u naar een genezingsdienst komt. Kijk. Mis dit niet. Hoe legt Hij het uit? Door dit: door het te betuigen, zie, het zo te maken.

⁶⁶ Dat is wat Jezus zei: “Onderzoek de Schriften; daarin meent u eeuwig leven te hebben; en Zij zijn het die zeggen Wie Ik ben. Zij zijn het die van Mij spreken. En wie kan Mij veroordelen? Wie kan Mij beschuldigen van zonde?” *Zonde* is “ongeloof.” “Als Ik de werken niet doe die over Mij geschreven zijn, geloof Mij dan niet. Maar als Ik de werken doe, en u Mij niet kunt geloven, geloof dan de werken, want het—het Woord sprak ervan.” Zie? Dat is gewoon alledaags gezond verstand.

Nu; God; “Giften en roepingen zijn onberouwelijk.” Wij weten dat de Bijbel dat zegt. Dat doen ze.

⁶⁷ Het is nu bijna twee jaar geleden geweest. Ik was . . . Op een morgen liep ik in het—het huis en was in een stoel gaan zitten. Nu, dit lijkt erg vreemd dat God er een dier bij zou betrekken. Zoals een dierbare broeder over dat visioen van de hemel, van die kleine ervaring waar ik werd opgenomen die ik had; ik geloof dat ik u er eens over heb verteld, of in een samenkomst. Hij schreef mij onlangs een brief en zei. . . Stond in de Stem van de Zakenlieden. Zei: “Het was . . . uw visioen was in orde, broeder Branham, uw overplaatsing. Maar luister: het was in orde totdat u zei dat uw paard waar u eens op reed zijn hoofd op uw schouder kwam leggen.” Hij zei: “Er zijn geen paarden in de

hemel, broeder Branham. De hemel werd gemaakt voor mensen, niet voor paarden.” Wel, ik dacht . . .

⁶⁸ Wel, meestal als je zo iemand ziet, je alles uit moet leggen, proberen ze gewoon over iets te zeuren. Zie? Je kunt God toch niet uitleggen. Je moet Hem gewoon geloven.

⁶⁹ Maar dat het hem zou mogen troosten. Ik zei: “Broeder, ik zei nooit dat ik in de hemel was. In het visioen vroeg ik naar Jezus en zij zeiden dat Hij nog steeds hogerop is als hier. Ik bevond me in een staat zoals het paradijs. Maar opdat het u zou mogen helpen, de Bijbel zei in het boek Openbaring dat ‘Jezus uit de hemelen der hemelen kwam, rijdende op een wit paard. En heel de hemelse legerschare volgde Hem op witte paarden.’ Dus er moeten wel enige daarboven zijn, in de hemelen der hemelen.”

⁷⁰ God is geïnteresseerd in alles. Hij is geïnteresseerd in de kleine dingen die u doet, of de grote dingen die u doet. Hij is geïnteresseerd in hoe u voor uw kleine kudde zorgt, of u, een andere, voor uw grote kudde zorgt. Hij is geïnteresseerd.

⁷¹ Enige tijd geleden was een beroemde, fijne broeder, van mij . . . we waren bij een—een . . . aan het vissen, op een plek. Ik kwam van de samenkomsten en was aan het uitrusten. We hadden gevestigd met slakken; en we hadden een mooie hoeveelheid vis gevangen. En die avond waren we onze draflijnen aan het zetten en we hadden geen aas meer. Laat in de namiddag ging ik heen om wat zonnebaarsjes te vangen, deze hele kleine visjes. Kunt ze niet . . . De groten kun je eten, maar dit zijn maar kleine aasvisjes. En ik haalde de lijn binnen, de vlieglijn, ving ze en stopte ze in een emmer.

⁷² En iets trof me toen ik op deze boot zat. Deze jongen was een Jehova Getuige geweest, en zijn broer was net gered en vervuld met de Heilige Geest; en dus, de twee jongemannen waren bij ons. En terwijl ik deze vissen aan het vangen was, wij allemaal, trof iets mij. En ik zei: “Weet u, er zal een opstanding zijn van een leven ergens, zoals een klein dier.” Wel, een klein dier.

⁷³ Nu, velen van u herinneren zich hoe het Woord van te tevoren uitging dat zei: “Er zou een kleine jongen zijn die terug zou komen uit de dood die aangereden werd door een auto.” Broeder Jack Moore is hier vanavond bij mij, die in Finland was toen dat gebeurde. Zie? Velen van u hier herinneren zich dat ik het hier vertelde, zie, vertelde u het in uw boek op te schrijven. Merk op.

⁷⁴ En broeder Wood draaide zich om, broeder Banks Wood, degene wiens jongen genezen werd van polio; en hij draaide zich om en zei tegen zijn broer: “Let maar eens op. Er staat iets op het punt te gebeuren.” Ik bleef de visjes vangen, zie. Dus deden we de visjes als aas op onze lijnen.

Die nacht vingen we niks.

75 De volgende morgen zei ik: “Er waren redelijk veel zonnebaarsjes daarginds.”

76 Hij zei: “Zeg, tussen haakjes, hebt u niet gezegd dat er een soort opstanding zou zijn van iets dat leeft?”

Ik zei: “Ja.”

77 Ik zal u zeggen, toen ik het huis verliet, waren ze. . . Mijn kleine meisje. . . Wij zijn een beetje. . . U mensen kunt ze nu hebben als u ze wilt, ziet u, maar ik ben bang voor een kat. En dus, ik—ik hou gewoon niet van dat angstige gevoel dat je bij ze krijgt. En dus, wij hebben ze niet thuis en—en ik geloof dat de kat merken kan dat ik bang voor hem ben. Dus. . . mijn vader was bang van katten. En dus, mijn kleine meisjes wisten dat ze daar geen katten moesten hebben. En de kleine. . .

78 Mijn kleine meisje liep over de laan met een ander klein meisje en ze kwam terug, een heel droevig gezicht, en ze zei: “Papa?”

Ik zei: “Wat wil je, schat?”

Ze zei: “Er is iets vreselijks gebeurd.”

Ik zei: “Wat is het?”

Ze zei: “Als u het maar eens wist!”

Ik zei: “Wel, vertel het mij.”

79 Ze zei: “Iemand heeft een arme oude kat hier in de laan naar buiten gegooid.” En zei: “Het beestje staat op het punt te sterven, kan nauwelijks lopen.” En zei: “Papa, vindt u het erg als wij hem eten geven en ervoor zorgen?”

80 Ik zei: “Natuurlijk niet. Als je het eten wilt geven, wees gewoon voorzichtig. Laat je er niet door krabben.” Ik zei: “Laat mij de kat zien.”

81 Dus toen ze er de kat brachten. . . ik haalde een doos en natuurlijk hadden we de volgende ochtend een hele hoop jonkies.

82 En dus, dan, de kleine—de kleine zoontje van mij, toen ik wegging, kleine Joseph, hij zat naar ze te kijken. O, hij vond ze schattig, weet u, rond te klauteren, weet u. En—en dus nam hij er één in zijn hand; hij kneep er een beetje te hard in en liet het op het beton vallen. Het kleine ventje begon rond en rond te draaien. Ik dacht: “O tjonge!”

83 En ik dacht: “Welnu, dat zou dat kleine katje kunnen zijn, als ik weer thuiskom.” U herinnert zich het geval van de opossum. Ik dacht: “Wel, het zou dat katje kunnen zijn.” Dus, we zaten toen in een kleine inham te vissen en we vingen deze behoorlijk grote zonnebaarsjes toen en gooiden de kleintjes terug.

84 Broeder Lyle, broeder Banks z’n broer, was aan het vissen met een werphengel, hele grote haak en een heleboel wormen eraan. Hij liet die kleine zonnebaarsje die haak helemaal inslikken tot in z’n buikje. En toen hij hem eruit trok, zei hij:

“Nu, ik wou dat jullie *daar* eens naar keken,” ongeveer zo lang. En hij . . . Hij kon de haak er denk ik niet uithalen; op geen andere manier; alleen de lijn door te snijden. En hij wilde zijn haak behouden. Dus trok hij gewoon kieuwen, buik en alles uit hem, zo, en gooide hem terug op het water. En hij—hij huiverde drie of vier keer en lag daar gewoon. Hij zei: “Jij hebt jouw laatste kruid verschoten, kleine makker.”

⁸⁵ Ik zei: “Lyle, als hij begint te bijten . . . Neem een kleinere haak dan die. Als hij begint te bijten—neem deze vliegenhengel die hier ligt—en precies als hij begint te bijten, vang hem dan. Zie? Voordat hij hem erin krijgt, en hem inslikt; sla hem aan in zijn bek.” Ik zei: “Dat is de sport ervan om ze te vangen.”

⁸⁶ “O,” zei hij, “ik zou verkeerd trekken,” en hij ging gewoon door. En hij probeerde een aantal keren en miste ongeveer drie of vier. En hij legde het ding neer en zei: “Ik zal hem het gewoon weer laten inslikken.”

⁸⁷ Dus deze kleine vis dreef daar op het water voor een kleine, o, dertig minuten denk ik. En de golven begonnen op te komen.

⁸⁸ Ik zei: “Wel, we zullen binnenkort weg moeten gaan. We hebben een emmer nu, dus we zullen weg moeten gaan.”

⁸⁹ En ik stond op om het uit te gooien op wat plompenblad, om het met een rukje eraf te trekken. Er zat daar wat grote roodborstzonnebaars. Dus ik begon het—het—het aas van het blad af te trekken, weet u wel, wipte het over het blad en rukte het eraf, zoals u mannen en vrouwen over vissen weten.

⁹⁰ En toen ik dat begon te doen, kwam er plotseling iets door die heuvels naar beneden, net als een windvlaag. En het kwam op mij. Ik liet de hengel vallen en stond op in de boot. En ik keek rond. Ik hoorde een stem zeggen: “Ziet u die kleine vis?” En daar lag hij daar.

⁹¹ Ik zei: “Ziet u die kleine vis?” precies als Hij het zei. Daar . . . zijn kleine vinnen waren verstijfd, en hij had een half uur op het water gelegen. En deze Bijbel ligt nu open. Zie?

En Hij zei: “Spreek tot hem, en geef hem zijn leven terug.”

⁹² En ik zei: “Klein visje, in de Naam van de Here Jezus geef ik jouw je leven terug.”

⁹³ En die mannen stonden daar te kijken. Die kleine vis draaide zich om van zijn rug en daar ging hij door het water heen. Ze vielen bijna flauw. Lyle spoelde zijn gezicht af met water. Hij zei: “Ik zal na een poosje wel wakker worden.” Hij zei: “Ik—ik weet dat ik droom.”

Ik zei: “Je droomt niet.”

⁹⁴ En tegelijkertijd had ik, schat ik, op een gebedslijst dertig of veertig spastische kinderen staan. En hoe God die spastische

kinderen zou laten en die kleine vis weer terug zou brengen— het laat alleen zien dat Hij in álles geïnteresseerd is.

⁹⁵ Waarom zou Hij Zijn macht gebruiken om een vijgenboom te vervloeken, terwijl er duizenden melaatsen in het land waren? En Hij ging voorbij aan die melaatsen en ging naar een vijgenboom toe en vervloekte die en zei: “Niemand ete van u,” en de vijgenboom verdorde. Gebruikte Zijn macht en liet zien dat Hij geïnteresseerd is in bomen. Hij geïnteresseerd is in vissen.

⁹⁶ Hij geïnteresseerd is in ú. Hij in mij geïnteresseerd is. En Hij is geïnteresseerd om Zijn Woord gemanifesteerd te zien worden, en Hij rekent op ons om het te doen, want wij zijn Zijn instrumenten. Niets in onszelf. Het is Hém; wij geven onszelf over, en wandelen mét Hem.

⁹⁷ 'k Zag een visioen die ochtend. Ik zag een groot dier tegen een heuvel aan liggen. O, het had een gigantisch stel horens. Ik was op een jacht-trip in dit visioen, tegen rond tien of elf uur overdag. En ik sloop erheen en schoot het dier neer.

⁹⁸ En toen, op de terugweg, kwam er een gigantische grote grizzlybeer rechtop tegenover mij, en ik schoot hém neer.

⁹⁹ En toen zag ik hem de hoorns pakken, en een kleine hand greep naar de hoorns, legde het meetlint erop. Het mat 42 inch van de bovenkant van de hoofdtak tot de bovenkant van de hoorn, honderdzes centimeter hoog. Ik heb nog nooit zo een dier gezien, hele grote punten op zijn gewei. En het leek wel op een hert, maar het was, o tjonge, wel zo groot als twee of drie herten. Ik had nog nooit zoiets gezien.

¹⁰⁰ “Wel,” zei ik, “waarschijnlijk zal het op een dag geschieden. Ik zal het gewoon opschrijven.”

¹⁰¹ Ik ging naar Kentucky met een vriend van mij en broeder Miner Arganbright belde me, zei: “Broeder Branham, hebt u het druk?”

¹⁰² 'k Zei: “Niet zo erg.” Ik zei: “Ik had m'n . . . Ik heb nu twee weken. Ik heb een kleine vakantie.”

¹⁰³ Zei: “Kom mee naar Canada, naar Alaska met mij. We willen een afdeling van de Zakenlieden oprichten in Anchorage, en ook in Fairbanks.”

Ik zei: “Klinkt goed, als ik de tijd kan krijgen om het te doen.”

¹⁰⁴ Hij zei: “Wel, broeder Branham, als u het doet, weet u wat, we zullen u een fijne jachttocht op grizzlyberen bezorgen.”

¹⁰⁵ Ik dacht: “O, dat klinkt goed.” Ik dacht: “O, o, daar is het visioen. Zie, dat is hem.”

¹⁰⁶ “Een fijne jachttocht op grizzlyberen.” Ik zei: “Dat klinkt goed. Ik ga niet dáárvoor. Maar terwijl we daarboven zijn en

enigen van de gidsen me gratis mee willen nemen, zal ik blij zijn om te gaan.”

Dus, hij zei: “Wel, zij—zij zullen het doen. Wij hebben het geregeld.”

Ik zei: “Wel, wacht nu even. Laat me erover bidden.”

¹⁰⁷ En ik ging die dag het bos in en iedere keer dat ik bad, hoe verder ik er alsmaar bij vandaan raakte—er helemaal van weg. Ik dacht: “Dat is vreemd.” En twee dagen daarna belde ik broeder Arganbright. Ik zei: “Nee.”

¹⁰⁸ Hij zei: “Broeder Branham, we zijn de dingen net aan het regelen.”

¹⁰⁹ Ik zei: “Doe het niet. De Heilige Geest heeft het veroordeeld.” En ik vertelde hem het visioen. Ik zei: “Ik—ik weet het niet, broeder Arganbright, maar het is vreemd. Maar Hij laat mij daar niet heen gaan, en toch klinkt het alsof dat de—de plaats zou zijn.”

En hij zei: “Welnu, we hebben alles klaar om te gaan.” En ik zei . . .

¹¹⁰ Nu, velen van jullie zullen broeder Arganbright zien. Hij komt nu hier om alles klaar te maken met mij na deze samenkomst overzee te gaan. En, dus, u kunt hem het verhaal vragen. Dus wij zeiden . . .

Ik zei: “Nee. Ik kan het gewoon niet doen. De Heilige Geest zegt me van niet.”

¹¹¹ Het is beter om te gehoorzamen, ongeacht hoezeer hoe goed het eruitziet. Ik ga morgenavond over zoiets prediken, zo de Here wil. Dus nu, onthoud, ongeacht hoe goed het eruitziet, als God er niet in is, blijf er dan bij vandaan. Ongeacht hoe aantrekkelijk het eruitziet, blijf erbij vandaan. Hoe voorspoedig, blijf erbij vandaan, als God er niet in is. Blijf erbij vandaan. Nu, we gaan daar morgenavond over spreken, zo de Here wil.

¹¹² Nu; toen, toen ik naar huis ging, zei Billy tegen mij (mijn zoon), hij zei: “Pa, kent u die jager nog met wie u vorig voorjaar daarboven mee bent gaan jagen, met de naam Southwick?”

¹¹³ “O,” zei ik, “op de . . . in de . . . onder de Yukon daar?”

Hij zei: “Ja.”

Zei: “Hij heeft hier een brief voor—voor u.”

¹¹⁴ Hij is, broeder Eddie Byskal, die het hoofd is van de—de predikersvereniging van dat land daarboven in het Noordwesten, een heel fijne jonge man, zou hier in deze samenkomst kunnen zijn. Hij is van plan om hierheen te komen, rond deze tijd. Fijne jongeman, en hij heeft een fijn gezin. Hij—hij werkt daar nu als zendeling onder de Crees, de Cree-indianen. En ik was net bij hem afgelopen herfst. En dan . . . Of afgelopen zomer, liever gezegd.

115 Dan wilde hij, Eddie, me meenemen naar Bud, die een van zijn bekeerlingen tot Christus was. Zijn vrouw was een echte Pinkstervrouw. Bud was een rancher, en hij was pas binnengekomen. Maar hij kreeg, waar ze de indianen weg hadden verdreven en ze in het reservaat hadden geplaatst, een heel groot jachtgebied toegewezen. Ongeveer zes . . . O, ik denk dat hij ongeveer driehonderd vierkante mijl kreeg of meer, daarzo, als gebied, aan hem toegewezen door de Canadese regering.

116 Wel, dat voorjaar, toen ik daarboven was, gingen we op berenjacht na de samenkomst, maar toen we . . . in mei, maar de chinookwind kwam en het sneed ons af. We hadden ongeveer . . . Hij had nog nooit iets over de samenkomsten gehoord, en Eddie bleef hem maar over de samenkomsten vertellen.

117 En hij zei: “U wilt mij toch niet zeggen dat, vandaag dat God Zich laat zien en dingen laat zien die er komen voordat het gebeurt?”

Eddie zei: “Zo is het precies.”

118 Dus hij bleef met me praten. Hij zei: “Weet u, ik heb een broer die epilepsie heeft.” Zei: “Als u alleen maar bij die broer kon komen!” Zei: “Geloof ik, als ik hem maar naar een van uw samenkomsten mee kon krijgen, geloof ik dat hij genezen zou worden.” Ik zei . . . Zei: “Hij heeft het z'n hele leven al.”

Ik zei: “Misschien wel.”

119 Wel, het wordt daar niet donker in die tijd van het jaar, weet u. De zon gaat gewoon onder en wordt . . . O, u kunt, wanneer dan ook, middernacht, één uur, kunt u gewoon de krant staan lezen, wat ook maar, ziet u. En rond—rond het laatste deel van mei gaat de zon nooit onder. Hij zakt maar amper, ongeveer—ongeveer tien minuten weg en komt weer terug. Dus, we gingen gewoon liggen als we moe werden.

120 En dan op de weg daar vandaan—we ontmoetten de groep indianen. En o, ik ontmoette het ouwe opperhoofd daar. Ze lieten hem daar blijven omdat hij twee kinderen had. Ze begraven hun kinderen in een boomstam, hun geliefden. Een of andere religie. En ze hingen ze in de boom, dus mocht die familie daar gewoon blijven. Aardige ouwe kerel, over de negentig, zat net zo goed rechtop in zijn zadel als een van zijn jongens.

121 En, dus wij gingen de volgende dag weg. Hij zei: “Er is nu geen weg erheen. Ga over de bergen heen en *deze* kant op.” O, het was nog een honderd mijl om een nieuw pad te maken. Dus, dat konden wij niet. Het was te laat. We keerden terug.

122 En op de terugweg. . . Bud heeft een aantal jonge paarden en sommige ervan raakten vast in veenmoeras en zo. En ik ging zo verder en zat te praten, en Eddie en ik. En Bud zat op het voorste paard en probeerde eruit te komen. We hadden eenentwintig paarden. En ik deed een touw aan één, kreeg hem eruit. En zodra

hij eruit kwam, toen raakte mijn eigen zadelpaard erin. En hier zat ik en probeerde er daar uit te komen. En ik was modderig en hele- . . . Na een paar minuten . . . ik klom op mijn paard en veegde de modder zo van mijn kleren, ging verder.

¹²³ En vlak voor mij, daar over die heuvel, kwam een jongeman aan. Ik keek naar hem. Ik leunde naar achteren in het zadel en stopte mijn paard. En ik zag hem een aanval krijgen; heen en weer rollen en schuimbekken, hij werd heel arrogant en alles gewoon kapot aan het maken. En toen werd hij rustig. Ik zag een oude salamander. Ik zag zijn hemd branden.

¹²⁴ Eddie was ongeveer een halve stadsblok vóór me en probeerde een ander paard te pakken te krijgen. Het jonge paard ging van het pad af, daarin gekomen . . . de tassen van hem eraf trekkend, al bokkende. Dus toen rende ik daar naar Eddie toe. We kregen het paard rustig. Ik zei: “Eddie, ik heb ZO SPREEKT DE HERE voor Bud.”

Hij zei: “Broeder Branham, wat is er gebeurd?”

Ik zei: “Een visioen. Ik zag zijn broer.”

Hij zei: “O, pak hem.”

¹²⁵ Ik zei: “Hou de paarden achter. Ik zal mijn paard de sporen geven en vooruit gaan, om deze paarden heen rijden, zien of ik ze kan krijgen en ze tegen de zijkant van de heuvel kan houden.”

¹²⁶ Ik ging zo om de klif heen met mijn paa- . . . op mijn paard. Duwde hem naar boven, en kwam daarboven. En ik legde mijn hand op het zadel. Ik zei: “Bud?”

Hij zei: “Ja, broeder Branham.”

¹²⁷ Ik zei: “Ik wil je iets vertellen. Jouw broer . . .” en beschreef hem.

Hij zei: “Ja. Wie heeft u dat verteld?”

Ik zei: “Niemand. De Here liet hem net aan mij zien.”

En ik zei: “Wil je mij geloven als Zijn dienstknecht?”

Hij zei: “Zeker, broeder Branham.”

¹²⁸ Ik zei: “Stuur,” ongeveer—ongeveer dertienhonderd kilometer terug naar de beschaving, “zorg dat je broer hierheen komt. En de eerste keer dat hij één van deze aanvallen krijgt . . .” Ik zei: “Hij heeft ze gehad sinds hij ongeveer twee jaar was. Je zou het misschien niet geloven, maar het is erfelijk. Je grootvader had ze.”

Hij zei: “Nu, dat is de waarheid. Dat klopt.”

¹²⁹ Ik zei: “Nu, wanneer deze jongen deze aanval krijgt, ruk je het hemd van z’n rug af en gooi het in het vuur en zeg: ‘Dit doe ik in de Naam van Jezus Christus, volgens Zijn Woord.’ En hij zal er nooit meer een krijgen, zolang hij het gelooft.”

130 Hij stak gewoon zijn handen omhoog, begon te schreeuwen. Hij zei: “Ik heb het nog nooit gedaan zien worden, maar u hebt me precies verteld hoe m’n broer eruitziet en mij de waarheid verteld over m’n grootvader.”

Ik zei: “Dat is juist.”

131 Nadat we weggingen . . . hij liet z’n broer komen. En hij ging die ochtend heen een pad vrij te maken, toen hij er kwam met de bus die aankwam (komt er twee of drie keer per week langs, heen en weer langs de Alaska-snelweg), hij was gekomen om . . .

132 En Buds vrouw, Lila, is maar een heel klein ding, een kleine vrouw, ongeveer zo groot als een stuk zeep nadat de was van een gezin ermee is gedaan. Gewoon een kleine . . . Heeft vijf kinderen, en een lieve kleine vrouw.

133 En dus, Bud ging weg om zijn paarden klaar te maken, omdat hij een pad vrij ging maken, zodat we er konden komen met zijn jagers.

134 En zodra hij weg was, wel, zijn broer daar, die nog niet zijn goede kleren had uitgedaan, hij kreeg een aanval. En ze kampeerden in een oude kazerne waar de Amerikanen, toen ze de snelweg aan het bouwen waren, die daar hadden. En toen . . . Ze hadden een grote ouwe “salamander” als kachel. En kleine Lila . . . Hij werd—hij werd razend toen hij die aanvallen kreeg. En zij was doodsbang voor hem en ze zou door een raam gaan of zoiets, uit de weg gaan. Maar ze stond up het punt eruit te springen, en ze dacht eraan van wat er gezegd werd. Zij was in één van de samenkomsten geweest, in Dawson Creek.

135 Ze vliegt erheen en gaat bovenop deze grote knaap zitten, trekt die hemd van z’n rug uit en roept er, met knopen en al, z’n witte hemd, liep naar de kachel toe en zei: “Dit doe ik in de Naam van de Here Jezus volgens het Woord des Heren dat ons werd verteld.” En hij heeft er sindsdien nooit meer één gehad. Dat maakte er een einde aan.

136 Hij vroeg me te komen, een gratis jachttocht. En ik ben altijd op zoek naar die gratis dingen, weet u. Dus, ik dacht: “Wel. . .” Ik zei: “Ik zal gaan. Ik zal zien of de Here me laat gaan.” Ik bad. En niet meer dan alleen bidden; alles begon die kant op te gaan.

137 Ik nam broeder Fred Sothmann mee. Hij is hier ergens, in de samenkomst. Waar ben je, Fred? Daar is het. Ja. Hij is een van de beheerders van onze gemeente. Broeder Fred weet dat dit drie maand voordat het gebeurde, werd verteld. Is dat juist, broeder Fred? En ik geloof, broeder Simpson. Hoeveel zijn er in het gebouw vanavond die weten dat, voordat het gebeurde, dat het verteld werd? Steek uw handen omhoog. Daar hebt u het. En voor de gemeente werd verteld, precies wat er zou gebeuren. Wel, ik wist niet dat dit de keer zou zijn.

138 Dus ging ik naar de—de Alaska-snelweg, en broeder Fred stopte bij een vriend om op elanden te gaan jagen. Het is daar te ver voor elanden. Dus wij zaten in schapengebied waar we heen gingen. En dus, we . . . Ik nam een—een stuk krijt, of een brokstuk, en tekende op de voorruit. Ik zei: “Nu, broeder Fred, dus als dit de keer is, zult u onthouden precies wat het zal zijn.” En hij weet het nog.

139 Ik ging verder naar boven. Die avond toen we in het kamp kwamen zei Bud: “Broeder Branham!” Hij omhelsde me en sprong op en neer, sprak in tongen en jubelde, weet u. Hij zei . . . En dat nog wel een ouwe ruige cowboy ook. En hij—hij prees God gewoon. Hij zei: “Weet u wat, broeder Branham? Mijn broer heeft sindsdien geen aanval meer gekregen. Hij is volkomen normaal en gezond, een jaar ervoor.”

140 Ik zei: “Zolang hij het zal geloven, zal het zo blijven.” En ik zei: “Zeg hem nu om zijn leven aan Christus over te geven en Hem de rest van z'n dagen te dienen. ‘Ga en zondig niet meer, of iets ergers zal hem overkomen.’ Zie?” Ik zei: “Zeg hem dat nu te doen.”

141 Dus, ik zei: “Ik heb nog een visioen,” en ik vertelde hem over het visioen. Ik zei: “Nu, er waren een paar kleine kerels bij me. Wij waren op een jacht-trip. Het waren kleine mannen. En één van hen had een groen geruit hemd aan.”

142 En, hij zei: “Wel,” hij zei, “Broeder Branham,” hij zei, “ik heb geen groen geruit hemd.” Z'n zoon, Blaine, achttien, zei: hij heeft geen groen geruit hemd.

143 Eddie Byskal, een andere kleine kerel, woog ongeveer honderdtien pond, hij zei: “Ik heb er ook geen, broeder Branham.”

Ik zei: “Wel,” ik zei, “nu, het dier . . .”

Hij zei: “Wat voor een dier was het?”

Ik zei: “Het leek op een hert.”

144 Hij zei: “Er zijn geen herten hierboven. Dit is te hoog.” Hij zei: “Misschien was het een kariboe.”

Ik zei: “Een kariboe heeft een schoffelgewei.”

Hij zei: “Dat klopt.”

Ik zei: “Deze had scherpe punten.”

145 Hij zei: “Wel, broeder Branham,” zei, “wij gaan naar schapengebied, niet hertengebied of iets dergelijks.”

146 Ik zei: “Wel, het is waarschijnlijk een andere trip. Broeder Arganbright . . . Misschien was het ergens in Alaska,” zei ik, “want het was een enorm grote grizzly.”

Hij zei: “Welk soort grizzly was het?”

Ik zei: “Zilvertip.” Dat is de beroemdste van ze allemaal.

147 Hij zei: “Ik ben een gids. Ik ben mijn hele leven hier in deze bossen geweest. Ik heb nooit een zilvertip gezien.” Zei: “Ik heb een gewone oude grizzly gezien. Maar,” zei, “ik heb nooit een zilvertip gezien, nooit een in mijn leven gezien.”

148 Ik zei: “Wel, er is er ergens één en ik zal hem gaan krijgen.”

Hij zei: “Ik zal zeggen dat dát de waarheid is.” Hij zei: “Ik zal dát zeggen.”

149 Wij vertrokken, drie dagen later. Wij sloegen ons kamp op, helemaal boven de boomgrens.

150 En God helpe mij, als zij zo blijven tot het millennium, laat mij daar wonen tijdens het millennium. Ik vind het gewoon heerlijk om daar in die natuur te baden. O! Wie God daar niet kan zien, is— is blind, doof en stom. Gewoon te zien hoe Hij Zichzelf weerspiegelt in die grote, majesteuze bergen! O my! De diepte roept dan tot de diepte, en daarboven gewoon een glorieuze tijd aan het hebben.

151 Dus we gingen boven op één berg. Je moet gewoon zo rechtoe, rechtaan lopen, gewoon om er omhoog te komen. O, geen bomen, alleen maar kariboemos is alles wat je ziet. We hebben zo'n dertig of veertig schapen gezien. Er was er geen groot genoeg om te nemen. Het waren alleen maar kleine halfkrullen en driekwart-krullen. Ik—ik wilde er één groot genoeg om van daar mee te nemen, dus, gezien we zó ver waren. Dus we . . . Ik ging naar beneden.

152 En de volgende dag gingen we oversteken en Eddie viel in het water, toen hij erover probeerde te springen, met een grote paar schoenen aan.

153 Langs de berg omhoog gaande, stopte Bud en zei: “Geef me je verrekijker, Billy.” Ik gaf hem de verrekijker.

154 We zouden een eindje lopen en over de Here praten en jubelen en langs de heuvel op en neer hollen, gewoon een heerlijke tijd aan het hebben. Het is goed om op jacht te gaan als je met broeders gaat.

155 En dus, hij nam mijn verrekijker. Hij zei: “Broeder Branham, daar is je ram. Er liggen er zo'n acht op ongeveer tien kilometer, precies daar bovenop die andere piek. Kijk naar ze. Zie je ze samen?”

Ik pakte hem aan. Ik zei: “Wel nou, daar zijn ze, precies.”

156 Hij zei: “Wel, we kunnen beter weer naar beneden gaan, in de ochtend rond drie uur beginnen.” Zei: “We zouden daar tegen negen of om tien moeten zijn. De oude rammen zullen op de grond liggen. Dat zal precies de tijd moeten zijn.”

Ik zei: “Wat zijn die andere dingen die daar rondlopen?”

157 Hij zei: “Dat is kariboe.” Ik zei . . . Dus tien kilometer ver, weet u; het is moeilijk te zeggen hoe ze eruitzien.

¹⁵⁸ En dan, van daar af aan, duizend kilometer in een rechte lijn, is er niet eens een pad of een spoor. En als je de westkust bereikt, ga je ongeveer dertienhonderd kilometer naar Vancouver, is er niet eens een spoor van beschaving. En de volgende beschaving als je *die* kant op gaat, is Anchorage, ongeveer elf of twaalfhonderd kilometer. Ga je *deze* kant op, kom je het kleine stadje Yellowknife tegen waar er één keer per jaar een schip binnenkomt voor de Eskimo's. En als volgt kom je Rusland tegen. Dus je bent echt op jezelf. Dat is waar God Zijn rust daarboven kan nemen van al onze problemen en beproevingen waar we Hem door laten gaan. Dus ik ga daar graag heen om met Hem te praten als Hij aan het rusten is, ziet u, dus dan, zoals het gisteravond was, op het—op het schip.

¹⁵⁹ Dus toen we terug naar beneden gingen, en de volgende ochtend begonnen we vroeg. Omstreeks acht uur, we hadden door dicht struikgewas en alles gewandeld totdat we aan de top van de heuvel waren gekomen. En onderweg naar boven, hier ging een oude kariboe koe, en een aardig grote stier; hij begon de heuvel op te gaan, en had een grote schoffelgewei. En ik zei: "Wel, en dus daar is de eerste kariboe die ik ooit in het bos heb gezien in het wild. Ik ben nooit eerder zo hoog geweest."

Hij zei: "Ja. Dat is een kariboe."

¹⁶⁰ Dus wij gingen de heuvel op en keken. De schapen waren er niet. Dus Bud en ik liepen rond. En Eddie begon rond te speuren, en Blaine, zijn zoon, op zoek naar wild.

¹⁶¹ En wij liepen hier, en, o my, ik schreeuwde het gewoon uit: "Glorie aan God!" Ik keek daar beneden en daar waren die grote bergen met sneeuwtoppen, geel kariboemos onder de sneeuw. En vlak daaronder kwamen de naaldbomen, wat de dwergsparren waren. En even verder naar beneden gekomen, daar was de hertenstruik, rood. Iets verder dan dat was de ratelpopulieren, geel. Allemaal in het meer eronder weerkaatst. O my!

¹⁶² Bud en ik sloegen onze armen gewoon om elkaar heen en dansten daar gewoon een dansje, gewoon aan het schreeuwen en juichen en God aan het prijzen. En we gingen zitten met onze armen om elkaar heen en prezen God gewoon. En hadden een geweldige tijd, ik denk wel twee uur.

¹⁶³ En ik zei: "Zeg, vraag me af wat er van Eddie is geworden?" We noemden hem "de Dude." Dus, we gingen terug. We gingen over de heuvel heen. Ik zei: "Hij kan hierboven niet verdwalen."

¹⁶⁴ En zei: "Nee. Blaine is daar ergens, en hij is een indiaan."

¹⁶⁵ Dus we keken rond en ik zag daar een filmcamera liggen. Ik zei: "Die was van Eddie." Ik keek terug de heuvel af. En ik ging *deze* kant op en hij ging de *andere* kant op.

¹⁶⁶ En Eddie deed: "Sh-sh-sh-sh." Hij was die kleine kariboe stier aan het besluipen. En hij wilde hem terugbrengen als

voedsel voor zijn indianenvrienden waar hij als zendeling werkte. Dus, hij schoot de kariboe. Wij gingen ernaartoe en maakten hem schoon.

167 Kwamen terug, omstreeks één uur. We vonden onze zadelpaarden weer, ongeveer een halve mijl verderop van waar ze stonden. En wij stonden daar. Hij zei: “Broeder Branham, hebt u zin om te lopen?”

Ik zei: “Jazeker.”

168 Hij zei: “Als wij deze berg beklimmen . . . Die rammen gingen *deze* kant op en gingen naar beneden in die andere geul daar, misschien. Zo niet, gingen ze *deze* andere kant op.” Zei: “Laten we Eddie en hun teruggaan en langs deze doorgang *hier* beneden gaan en mijn zadelpaard en uw zadelpaard nemen en de kariboe naar het kamp brengen. En wij zullen hier dan doorheen lopen en bij die plek komen. En we zouden vanavond rond tien of elf uur moeten aankomen.”

Ik zei: “Prima. Dat zullen we doen.”

169 Dus, wij stonden daar. We aten elk net een blik sardientjes, ieder van ons. En we hadden het onder het mos begraven, deze sardientjes. En ons brood, die hadden we in onze hemd, en hadden gezweet tot het één grote klomp was. Maar het was lekker, als je honger hebt. En het gaat wel. Dus, we stonden daar.

170 En ik was gewoon aan het rondkijken. En ik keek door de verrekijker. Ik zei: “Bud, kijk hier eens. Wat is dat daar?”

171 Ongeveer drie mijl verderop, daar lag die kariboe. En het was een eigenaardige. Was geen bladvormig gewei; het waren grote punten. Ik zei: “Weet je het nog? Kijk es hier. Daar is dat panorama, precies zo. En daar ligt dat dier, precies op de wijze.” Ik zei: “Er is maar één ding dat het visioen belemmert, iemand met een groen geruit overhemd.” En daar stond Eddie met een groen geruit overhemd aan. Ik zei: “Ik dacht dat je er geen had.”

172 Hij zei: “Mijn vrouw moet dat in de tas hebben gestopt. Toen ik gisteren in het water viel, moest van overhemd wisselen.” Hij zei: “Ik wist niet dat ze die erin had, broeder Branham. Het spijt me dat ik u iets verkeerd vertelde.”

Ik zei: “Dat moest je gewoon doen, zoon.”

173 O, Bud begon te juichen. Hij zei: “U kunt hier staan en hem neerschieten op drie mijl afstand. Nietwaar, broeder Branham?”

Ik zei: “Volgens het visioen was ik vlak voor hem.”

174 Hij zei: “Broeder Branham, ik zeg u, hoe gaat u daar komen?”

Ik zei: “Ik weet het niet, maar ik zal erheen gaan.”

Dus, hij zei: “Hoe gaat u?”

Ik zei: “Ik ga om deze panorama.”

175 Hij zei: “Dat is leisteent.” En ik . . . Zei: “Als je uitglijdt, krijg je in amper een seconde rond duizend ton sneeuw op je.”

176 En ik zei: “De Here zal daarvoor zorgen. Dat is hoe ik ging, in het visioen, zo eromheen.”

Hij zei: “Wel, ik ga je volgen.” Hier kwam hij.

177 En deze jongens zeiden: “Wij blijven nu hier, totdat we zien dat jullie de kariboe krijgen,” en ze zeiden, “dan zullen wij—wij naar beneden gaan, de paarden nemen en erheen gaan. We zullen jullie aan het einde van de geul ontmoeten, ongeveer, o, vier of vijf mijl verderop.”

Hij zei: “Goed.”

178 Dus we begonnen eromheen te gaan, Bud en ik. In ongeveer een half uur hadden we ons eromheen gewerkt. En die kariboe lag daar zo en keek ons recht aan, en had ons niet eens gezien. Hij moet in slaap zijn geweest. En gingen omhoog over een kleine geul en kwamen terug, en kwamen op een afstand van dertig meter van hem vandaan. Daar lag hij. Dit reusachtig grote dier, stond daar op, en ik kreeg hem.

179 En terwijl we daar zaten, de huid ervan te verwijderen, enzovoort, zei Bud: “Zei je dat deze hoorns tweeënveertig inch waren?”

Ik zei: “Dat is precies juist.”

180 Hij zei: “Broeder Branham, ze moeten wel hónderdtweeënveertig zijn,” heel groot hoofd.

Ik zei: “Nee. Het is precies tweeënveertig.”

Zei: “Ik heb daar een meetlint.”

Ik zei: “Twijfel je eraan?”

Hij zei: “Nee hoor.”

181 Hij zei: “Maar wacht eens even, vertelde je me niet dat je een grote grizzlybeer zou krijgen, vóór je weer beneden kwam? Dat er een zilvertip zou zijn, vóór je terugkwam waar die jongen was met dat groene overhemd aan?”

Ik zei: “Dat is de waarheid.”

182 Hij keek langs de heuvel naar beneden. Wel, er is niets zo hoog, helemaal niets. Alleen mos, alles wat je ziet, mijlen en mijlen, alleen maar glooiende heuvels van mos. Hij zei: “Waar is hij, broeder Branham?”

183 Ik zei: “Hij kan er in een voorzien. Hij zei het.” Ik zei: “Twijfel je daaraan, Bud?”

Hij zei: “Nee meneer.”

184 Wel, toen we de heuvel afkwamen; we kwamen zo. Hij zou het geweer een tijdje dragen en ik zou het hoofd vasthouden, en dan omgekeerd. Moesten gewoon zijwaarts lopen als we omlaag gingen, die grote hoorns die maar in het mos harkten. En we

kwamen er op ongeveer een mijl vandaan. Wij stopten en keken rond. Hij zei: “Die oude beer kan maar beter komen opdagen, nietwaar?”

Ik zei: “Waar—waar maak je je zorgen over?”

Hij zei: “Niks.”

¹⁸⁵ We gingen door tot we een kleine gletsjer tegenkwamen. We gingen daar zitten en koelden een beetje af. Hij zei: “Broeder Branham, denk er eens aan,” zei, “wij hebben niet meer dan, o, minder dan een halve mijl tot we die jongens bereiken, en ergens tussen hier en daar ga je een zilvertip doodschieten.”

¹⁸⁶ Ik zei: “Dat klopt. Dat klopt.” Hij zei: . . . Ik zei: “Je twijfelt daaraan, Bud.”

¹⁸⁷ Hij stond op en nam me bij de hand. Hij zei: “Broeder Branham, mijn broer heeft nooit een aanval gehad vanaf die dag tot nu.” Hij zei: “De God Die u over mijn broer kon vertellen, zou niet tegen u liegen.”

Ik zei: “Bud, hij zal daar zijn.”

Hij zei: “Waar zal hij vandaan komen?”

¹⁸⁸ Ik zei: “Ik weet het niet, maar,” ik zei, “Bud, ik ben tweeënvijftig,” (toen), en ik zei: “Ik heb visioenen gezien sinds ik een kind was. En toen ik deze kariboe hier neergeschoten zag, en kijk jij maar of zijn hoorns niet tweeënveertig inch zijn. En dan, hetzelfde visioen, ik, onderweg terug naar waar dat gezelschap was met wie ik was, schoot ik deze zilvertip beer . . . grizzly dood.”

Hij zei: “Broeder Branham, ik kan twintig mijl in de verte zien.”

¹⁸⁹ Hij zei: “God zal hem uit de grond moeten trekken of hem uit de lucht laten neerdalen of iets.”

Ik zei: “Maak je geen zorgen. Hij zal daar zijn.”

¹⁹⁰ We gingen ongeveer nog een honderd meter. Hij was ook zo goed als uitgeput. Deze, woog ongeveer honderdvijftig pond, deze trofee. Dus, de heuvel afkomend, en hij—hij zette hem neer. Hij zei: “Oef! Ik ben zowat uitgeput.”

¹⁹¹ Ik zei: “Ja.” We kwamen toen bij een kleine dwerg—dwerghoender, ongeveer zo hoog. Er vlogen een paar korhoenders rond, en er waren sneeuwwhoenderhennetjes, en dus gooide ik wat stenen naar ze, zo.

Dus zei hij: “Heb je ooit een van die sneeuwwhoentjes gegeten?”

Ik zei: “Nee. Ik geloof van niet.”

¹⁹² Hij zei: “Ze zijn prima. Ze zijn net zo goed als korhoenders.” Hij zei: “Broeder Branham?” Deed zijn grote oude zwarte hoed

af, waaierde zich ermee. Zei: “Wordt tijd dat die oude beer opduikt, nietwaar, jongen?”

En ik zei—ik zei: “Bud, je twijfelt daaraan.”

¹⁹³ Hij zei: “Nee. Nietwaar. Maar broeder Branham, ik—ik—ik kan het gewoon niet begrijpen.”

¹⁹⁴ Ik zei: “Ik ook niet. Het is niet voor mij om het te begrijpen. Het is voor mij om te geloven.” Amen. God in de hemel weet dat deze dingen waar zijn. Zou ik hier staan en dit zeggen als het niet waar was?

¹⁹⁵ Toen begon ik me om te draaien om hém het geweer te geven, en ik om de kop op te pakken. En terwijl ik me omdraaide; ik zei: “Bud, jij hebt die verrekijker om je nek. Wat is dat wat daar aan de zijkant van de heuvel staat?”

¹⁹⁶ En hij zwaaide de verrekijker omhoog. Hij zei: “O, help mij,” zei, “als dat niet iemands melkkoe is!” Zoiets is er niet in het gebied. Zei: “Dat is de grootste grizzly die ik ooit in m’n leven heb gezien. En zo helpe mij, kijk naar die gele zon die op hem schijnt. Hij is een zilvertip.” Zei: “Hoe ver weg denkt u dat hij is?”

¹⁹⁷ Ik zei: “Hij is zit daar zo’n twee mijl verderop.” En we waren bijna uitgeput. Hij zei. . . Ik zei: “Waar wachten we op? Laten we gaan.”

En hij zei: “Weet u zeker dat u hem krijgt?”

Ik zei: “Zeker zal ik hem krijgen.”

Hij zei: “Wat is dat voor geweer die u daar gebruikt?”

¹⁹⁸ Ik zei: “Nu, maak je daar geen zorgen over.” (En een heel klein geweertje, dat een broeder in een samenkomst me een keer gaf, enkele jaren geleden.) En ik zei. . . (Een kleine, goedkope .270.) En ik zei: “Oké. Ik heb. . . Ik. . . Het zal zijn.”

¹⁹⁹ We bleven steeds dichterbij komen. En hoe dichterbij we kwamen, hoe groter die beer eruitzag. O, hij leek daar op een reusachtige hooiberg, op dat mos, weet u. Stond er; enorm groot reusachtig ding, kop ongeveer zo breed, weet u, en kaak die uitstak, hele grote poten. En hij snuffelde rond in deze kleine bosbessentakken, zo, weet u, zat ze te eten. En dus. . . heel grote kerel! We kwamen ongeveer, o, ongeveer achthonderd meter van hem vandaan.

²⁰⁰ Hij zei: “Hé, broeder Branham, heeft—heeft u ooit eerder een grizzly geschoten?”

²⁰¹ Ik zei: “Ik heb veel beren geschoten, Bud, maar ik heb nooit eerder een zilvertip grizzly geschoten.”

²⁰² Hij zei: “Weet u, de zilvertip is de grootste vechter van ze allemaal.”

Ik zei: “Ja, dat begreep ik.”

Hij zei: “Hij weet niet hoe te sterven.”

En ik zei: “Wel . . .”

203 Hij zei: “Moet . . . Hoe—hoe—hoe ver moet u . . . ? Hoe dicht moet u daarmee bij hem komen?”

204 Nu, vraag het hem maar. Schrijf hem een brief. Ik zal u het adres geven. Hij zei: “Laat ze mij erover schrijven, wie dat wil, over een van die dingen. Laat mij het hen vertellen.” En dus . . .

En, ik zei: “Wel?” Ik zei . . .

Hij zei: “Nu?”

205 Ik zei: “Nee, nee. Ik was dichterbij dan dit, Bud. Ik was vlak voor hem.”

206 Hij zei: “We komen nu aardig dichtbij. Hij kan op elk moment aanvallen.”

207 Ik zei: “Ik weet het. Maar,” ik zei, “Bud,” ik zei, “het komt wel goed.”

208 Hij zei: “Nu, als je een beer schiet,” zei, “nu, broeder Branham, schiet je hem in de rug. Je moet hem in z'n gang breken, want hij zal blijven vechten; hij kan dan niet meer opstaan.”

Ik zei: “Nee, volgens het visioen schoot ik hem in het hart.”

Hij zei: “Ik hoop dat u zich daarin niet vergist hebt.”

209 Ik zei—ik zei: “Nee hoor.” Ik zei: “Ik herinner me dat.” Want in een—in een visioen, ben je—ben je in één bewustzijn en beide, zoals we het onlangs 's avonds hebben uitgelegd. Je bent in twee. Je kunt het niet vergeten. Zie? Dus daar hebt u het.

210 Dus wij kwamen er weer, op zo'n—zo'n tweehonderdvijftig meter. Dat was net de laatste kleine geul die we overstaken. En ik zei: “Dat is het zo'n beetje nu. Kijk eens naar hem. Is hij niet prachtig?”

Hij zei: “Ja, ik geloof wel.”

211 En—en ik zei: “Goed, Bud. Nu, wanneer ik hier vanuit opsta, komt hij eraan.” En ik zei: “Let maar op.”

En hij zei: “Ik zal wel opletten.”

212 Dus ik stopte een kogel in de loop van het geweer, weet u. En we waren beneden in deze kleine geul. Zodra ik omhoog kwam, daar kwam hij. Tjongejonge! Ik stopte, schoot, en het klonk net alsof een erwtenschietter hem raakte. Tjonge, het remde hem niet in het minst af. En tjonge, voordat . . .

213 Over snelheid gesproken! Ik heb nog nooit zoiets gezien. Hij . . . ze zouden harder lopen dan een paard, hert of wat dan ook, weet u, een beer kan dat, zo. Hij, regelrecht die heuvel afkomend, recht op ons af, zo.

214 En ik . . . voordat ik nog een kogel in mijn geweer kon stoppen, viel hij dood neer op zo'n—o, zo'n dertig, veertig meter van mij vandaan, sloeg over de kop, nam gewoon hart, longen en

alles uit hem weg. Het was een Nosler kogel, jullie handladers kennen het wel. Dus het—het blies hem op, en hij viel om.

215 Bud, die daar stond, keek om, was helemaal wit rond de mond. Hij zei: “Broeder Branham, ik wilde hem niet op m’n schoot.”

Ik zei: “Ik ook niet.”

216 Hij zei: “Oef.” Zei: “Ik wil het u zeggen nadat het voorbij is, tjonge. Als dat niet een van die visioenen was geweest die ik eerder had zien gebeuren, was ik nooit hierheen gekomen, zo dicht bij die beer, met u.”

217 En geen van ons beiden kon hem verroeren. Hij woog rond duizend pond denk ik, dus, enorm grote kerel. We konden hem niet schoonmaken; we hadden . . . of villen. We begonnen af te dalen. En we zeiden . . . “Broeder Branham?” We pakten de hoorns op. Hij zei: “Als die hoorns precies tweeënveertig inch zijn,” zei, “zal ik gewoon uit m’n dak gaan.”

218 Ik zei: “Dan kun je dat nu beter doen, want dat is wat het is.”

219 Hij zei: “Ik heb nog nooit gezien, een—een—een . . . Het lijkt alsof ik dit droom.”

220 En toen we daar beneden aankwamen . . . en ik zei tegen—tegen Eddie, ik zei: “Let nu maar op; Blaine zal zijn handen leggen . . .”

221 Nu, weet u nog, er was een kleine hand om die hoorn. Weet je nog, broeder Fred, hoe ik je zei hoe het zou zijn?

En, ik zei: “Let erop,” tegen Eddie.

En dus, Bud zei: “Wacht.” Hij haalde zijn paard daarheen.

222 En we roken naar beer, weet u, en die paarden raakten helemaal van streek. U weet hoe ze doen als ze een grizzly ruiken, of welk soort beer ook. Dus ik—ik ging daarheen, hield, probeerde het paard vast te houden, het zadelpaard probeerde weg te komen.

223 En hij ging erheen en pakte zijn meetlint, kwam daar aanlopen, mij zo aankijkend. Zei: “Kom hier, Blaine.” Ik stootte Eddie. Legde hem erop. Amen. En zo helpe mij, tweeënveertig inch precies!

224 Nu, die hoorns krimpen ongeveer twee inch als ze opdrogen. Die grizzlybeer ligt in mijn studeerkamer; en de hoorns hangen aan de muur. De taxidermist had ze geprepareerd, en ze opgezet. Er hangt een meetlint aan, precies tweeënveertig inch.

225 Nu, waarom zou God een man zoiets zeggen, over een jachttocht?

226 Toen ik thuiskwam was moeder ziek. Ik ging haar bezoeken. Ze zei: “Billy?” Zie, Hij was me aan het bemoedigen, me voor iets aan het voorbereiden.

En ik zei: “Mama, de Here heeft u altijd genezen.”

Ze zei: “Billy, ik ga naar huis om pa te zien.”

“O,” ik zei, “ma, praat niet zo.”

Zei: “Jawel.” Ik bad voor haar.

En broeder Fred en al deze getuigen die hier zitten weten het.

227 Dan, voor u het wist, werd ze in het ziekenhuis opgenomen. De dokter wist niet eens wat er aan de hand was. Wel, ik ging erheen om voor haar te bidden. Ze zei: “Zoon, ik ga heen.” En nu, mijn moeder was trouwens een vrij sterke vrouw.

228 Op een dag, een paar dagen daarna, liep ik binnen. Ze stond daar recht op naar de hemel te kijken. Ze zei: “Billy, ik zie jou.”

Ik zei: “Wel natuurlijk, mama.” Zei: “Ik zie u hier.”

229 Ze zei: “O, je bent zo oud, Bill,” zei, “je witte haar en baard hangen er gewoon bij. Je hebt je arm om het kruis en reikt naar mij.” Ik had toen een goed idee dat dat het was.

Nu, jullie broeders hier weten dat dat de waarheid is.

230 De volgende dag was zondag. Ik was aan het prediken. Ze stuurden me een bericht: “Uw . . .”

Ik zei: “Ik geloof niet dat moeder heengaat. God laat het mij altijd zien, dat mijn mensen gaan. Maar, moeder—Hij heeft me er nooit iets over laten zien.” Hier kwam een boodschap binnen. En ik was precies in het midden van mijn boodschap, zoals nu. Iemand kwam binnen, zei: “Ga, ga nu meteen naar je moeder. Bel haar op via de telefoon. Ze is stervende op dit moment.”

231 Ik zei: “Dood, hou haar stil. Het Woord van God is belangrijker dan dat.”

232 Deze man, die hier zit, broeder Borders. Nadat de dienst voorbij was, ging ik heen om mijn moeder te zien. Ik ontmoette broeder Borders. Hij zei: “Broeder Branham, u bent nog geen één meter tachtig, maar ik zag vanmorgen een man van drie meter in de preekstoel staan.”

Ik zei: “Broeder Borders, God zal daar allemaal voor zorgen, voor mama.”

233 En enkele dagen daarna riepen ze me naar de kamer, en ze was echt stervende. De kinderen kwamen bijeen, stonden om het bed heen. Ik zei: “Mama, gaat u werkelijk heen?”

Ze zei: “Ja.” Toen kon ze niet meer spreken.

234 Ik bleef haar zeggen: “Wat betekent Jezus voor u, moeder?” Ik herinner me dat ik haar in Zijn Naam doopte, lang geleden, in het water. Ik zei: “Vertel me wat Hij nu voor u betekent.”

Ze zei: “Meer dan het leven voor mij.”

235 Ik zei: “Mama, als u heengaat, ik ben uw zoon, de . . . een prediker. Ik wil weten, van mijn eigen moeder, die God gaat ontmoeten. Ik wil uw hand hier vasthouden, mam.”

Zei: "Ik wil dat je dat doet." Ik bleef het vasthouden.

²³⁶ Ze kon niet praten. Leek alsof ze verlamd begon te worden, haar gezicht. Ik zei: "Kunt u niet meer praten, mama?" Ze kon geen . . . maken. Ik zei: "Luister. Is Jezus nog steeds hetzelfde voor u?" Ze kon met haar hoofd knikken.

²³⁷ Toen kwam ze tot een punt waar ze niet meer met haar hoofd kon knikken. Ik zei: "Moeder, is Jezus nu alles voor u? Hij komt zo dadelijk voor u. Alles voor u?" Ze kon zich niet bewegen.

²³⁸ Ik zei: "Mama, u hebt nog maar één ding, u . . . ik zie u met uw ogen knipperen. Als Jezus nog steeds precies hetzelfde voor u betekent als altijd, de dag dat ik u in het water doopte, knipper dan heel snel met uw ogen." Ze knipperde met haar ogen en de tranen die zo naar beneden liepen.

²³⁹ En een kleine wind kwam de kamer binnen. Moeder ging naar huis.

²⁴⁰ Ik kwam thuis; ging naar het uitvaartcentrum, zocht de kleren uit. O, u weet hoe het is. U hebt hetzelfde moeten doen. De kinderen allemaal aan het huilen, de ene lag op de ene plaats en de ene op de andere. Ik zei: "Mama was de ankerpaal. We zullen nooit meer hetzelfde zijn." Doc en zijn gezin in *deze* hoek. Jesse en zijn gezin in *die* hoek. We hadden Howard pas begraven. Ik zei: "Wel, we zijn weg, jongens." Ik zei: "We zullen . . . We zullen elkaar niet meer komen zien. Mama was ons verbindingsstuk." Ik zei: "We zullen elkaar nu niet meer, niet veel meer zien."

²⁴¹ Ik ging naar huis, 's nachts, nadat we haar kleren hadden uitgezocht. Ik ging naar huis.

²⁴² Mevrouw D'Amico, kent iemand haar, uit Chicago? Is een zeer goede vriendin geweest van de campagne. Ze had me een Bijbel gegeven. (Pardon.) En het was een van die roodletter-Bijbels met een rits erop. En iemand, toen ik die preek hield, *Het Lam en de Duif*, hadden ze me twee duiven gestuurd als een houder. Een andere broeder van mij, broeder Norman, had me een klein duifje gestuurd en een lammetje, mijn broeder Borders gaf me het lammetje. Ik pakte de Bijbel. Meda zat in een hoek te huilen.

²⁴³ En al jullie Zakenlieden hier weten dat, toen ik in Jamaica was, mijn schoonmoeder zag, het jullie daar aan tafel vertelde, in Jamaica. Ik zei: "Iemand van mijn volk is stervende, die geen tanden heeft. Ik zie ze gaan." Daar aan tafel, Demos Shakarian en allen die daar zaten. Een paar uur daarna viel mijn schoonmoeder zowat dood neer, één keer, ziet u, geen tanden, precies zo.

²⁴⁴ Ik zei: "Ik zag een jonge man bloed spugen." Ik belde, zei: "Laat Billy niet . . ."

245 Is er iemand hier die bij de—de Jamaica bijeenkomst daar toen was—in Jamaica, Kingston? Kan het niet zien. Ja. Daar zijn er twee. Dus toen . . .

246 En ik zei: “Het moet . . . Billy, ga daar niet heen. Ik zag een jonge man bloed spuwen.” En het was mijn zwager. Hij had een bloeding toen zijn moeder stierf. Het had hem zo’n shock gegeven.

247 Toen ik hier die dag dan stond, pakte ik deze Bijbel op. Ik zei: “Vader, ik weet het niet. Misschien, alleen Uw liefde, U liet me niet zien dat ze heenging. Maar ik ben zo kapot, God. Wilt U mij ergens een woord van troost geven uit Uw Woord?” Ik zei: “Laat me gewoon iets lezen dat me troost, vertroost.” Ik liet de Bijbel gewoon zo open gaan. Daar stond het, grote rode letters: “Zij is niet dood, maar slaapt.” En ik ging de kamer in. We gingen slapen.

248 Stonden rond acht uur de volgende morgen op. Ze zouden haar afleggen tegen de middag, dus gingen we heen om haar te zien. Meda ging heen om het ontbijt voor de kinderen klaar te maken, en kleine Joe die huilde. Becky in één hoek, nog steeds huilend: “Zal ik oma ooit weerzien?”

249 Ik zei: “Ja. Ja. Je zult haar zien. Ze is net over aan de, naar boven gegaan.” Ik zei: “Zij, we zullen haar weerzien.” En ze hield van die kleine kinderen, weet u.

250 En dus, en zij waren allemaal aan het huilen: “Kunnen we oma vanmiddag zien?”

251 Ik zei: “Je kan het lichaam zien waarin ze leefde, maar oma is omhoog gegaan om bij je andere oma te zijn, hun daar in de hemel.”

252 En Joe kon het niet begrijpen, mijn kleine jochie, weet u. Hij kon het gewoon niet begrijpen. Hij zei: “Nou, komt oma dan vanavond weer naar beneden?”

253 En ik zei: “Nee, nee. Ik weet niet wanneer ze terugkomt. Wanneer Jezus komt, komt ze terug.”

254 En ik stond daar. En ik draaide me om, liep de kamer in. En toen ik dat deed . . . Vraag me niet om het uit te leggen. Er is geen manier om het uit te leggen. Ik zag mezelf daar staan, precies zoals ik over dit gehoor kijk. En ik was de zangdienst aan het leiden. Dat heb ik nooit gedaan. Ik kan zelfs niet eens zingen. Dus, en er was een grote, reusachtige menigte van mensen.

255 Aan *deze* kant, de—het auditorium leek alsof het buiten was, zoals, o, ik weet niet hoe je het noemen zou, net als vanaf een heuvel naar beneden, en net zoets als een amfiteater. En het was zo ver naar achteren, de rijen, dat ze zo omhoog gebracht moesten worden zodat degenen zo ver achterin *deze* kant op moesten kijken. Maar helemaal in het midden . . . Gewoon drie rijen, zoals *dit*. En precies in het midden was het net als

opgehoopte zwaden van kleine spastische, kreupele kinderen die in die rijen lagen.

²⁵⁶ En ik had een donker pak aan, en ik zong: “Breng ze binnen, breng ze binnen, breng de kleintjes tot Jezus.” We zingen dat nogal eens in de kerk, vooral bij het opdragen van kinderen. En er was een, als een—een soort loge hier waar de belangrijke mensen zaten, en de preekstoel stond daar dichtbij. Maar ik was beneden liederen aan het leiden. En ineens, terwijl ik daar stond en naar mezelf zat te kijken, toen . . . O, probeer het niet uit te vogelen, want u kunt het niet. Toen, terwijl ik *hier* was, toen werd het *hier*. Ik weet het niet. Twee ervan kwamen bij elkaar. En het is . . .

Dat is een goede zaak, als uw tweeën bij elkaar komen.

²⁵⁷ Ik heb daar een camera. Onderweg hierheen wist ik niet hoe ik een foto moest maken. Ik keek door het ding, en, tjonge, ik kon vijf of zes verschillende objecten zien. Dus begon ik hem scherp te stellen. Billy zei tegen me, zei: “Stel hem scherp in, en ze komen allemaal tot één.”

²⁵⁸ Het is een goed idee om dat te doen, weet u. U ziet de dingen anders als u het scherp stelt. En gebruik Gods Woord om het op Hem scherp te stellen en u—u zult zien waar ik het over heb. Maar stel het eerst scherp in, ziet u.

²⁵⁹ Dus, ik stond daar, en keek; en ik ging dat visioen in. En terwijl ik daarin was, merkte ik een vooraanstaand persoon er achterin die plaats aankomen. En zij waren . . . Ik zei: “Wel, ze komen naar de loge van de beroemdheden.” Dus, ze kwamen *deze* kant op lopen. En ik dacht: “Wel, ik zal nog één keer zingen, terwijl die dame komt.” Ze was ouderwets gekleed.

²⁶⁰ Nu, sommigen van jullie dames zullen zich dit herinneren, toen ze soort van rokken droegen, zoals *hier* rondom, en het ging helemaal neer over rijgschoentjes. En ze hadden een soort van volle . . . Hoe noem je die dingen, zo—zoals deze dame hier nu aan heeft? Die, blouse. Blouse, een van die dingen zoals die, en met die pofmouwen. Kent u die nog? En ging hier om de hals heen, met een kleine, klein knoopje-achtig geval dat hierin ging. En dan een hele grote hoed op die aan de zijkant omhoog stond. En de dames, in die dagen, droegen lang haar. Dus ze trokken het *zo* naar beneden en zetten er een hoed op en deden er een speld in, weet u, om het op te houden, want ze moesten schrijlings paardrijden en zo.

²⁶¹ Dus, deze dame kwam naar voren, en iedereen respecteerde deze dame. En ik dacht: “Wel, zij zal naar de loge van de beroemdheden gaan.”

²⁶² Dus toen, ik zei: “Nog eenmaal, iedereen aan *deze* kant: ‘Breng ze binnen.’ Nu *hier*: ‘Breng ze binnen.’ Dan iedereen in het midden, allemaal samen nu: ‘Breng de kleintjes tot Jezus.’”

263 Net toen ik dat zei, was deze dame al de loge binnengegaan. Ik kon zien, toen zij de loge binnenging, dat iedereen opstond. En zij deden iets van zo, erkenden haar, en zij erkende hen.

264 Ik dacht: “Wel, het is tijd voor mij om te preken. Ik zal voor die zieken gaan bidden.” Ik ging hier op de—op de preekstoel, zoals *dit*, en de loge was precies, o, zo dichtbij als deze broeder die *hier* zit. En ik draaide me zo om.

265 Ik dacht: “Wel, nu, die dame zal zich voor mij buigen, dus ik zal haar maar erkentelijkheid betuigen.” En dus, toen ik me omdraaide. . . ze had haar hoofd al zo omlaag, en ik deed m’n hoofd zo omlaag, en toen ik m’n hoofd ophief, tegelijkertijd, om haar te ontmoeten, was het mama: jong, mooi.

Ik keek haar aan. Ik zei: “Mama?”

Ze zei: “Billy.”

266 En precies op dat moment begon de bliksem te flitsen in het gebouw, donderslagen bulderden en er kwam een beving. En een Stem zei: “Wees niet bang voor je moeder.” Zei: “Ze is nog dezelfde als ze in 1906 was.”

En ik zei: “Wat, 1906?”

En Meda zei: “Wat is er met je aan de hand?” M’n vrouw.

Ik zei: “Schat, 1906—wat was 1906?”

Ze zei: “Waarom?”

Ik zei: “Een visioen; ik zag mama *hiér* staan.”

Zei: “Je hebt *wát* gezien?”

Ik zei: “Ik heb mama gezien.”

Ze zei: “Zeker weten, Bill?”

267 Ik zei: “Ja. Ze stond *hiér*, en ze was mooi. En Hij zei. . .” Ik zei: “Ze was nog maar een jonge vrouw.”

268 Dus ik ging en haalde de oude familiegegevens. Weet je wat ze was in 1906? Mijn vaders bruid. Dat is het jaar dat ze getrouwd was. Nú maakt ze deel uit van een andere Bruid, de Bruid van de Here Jezus.

269 Iemand van ergens heeft me een stuiver gestuurd. Ik heb hem hier in mijn zak, 1906.

270 “En Hij, de Heilige Geest, wanneer Hij is gekomen, zal Hij u deze dingen openbaren die Ik heb gezegd, en zal u dingen tonen die komen gaan.”

271 Nu, wat is het? De jacht-trip was alleen maar om me op te bouwen, ziet u. Een van de beste reizen die ik ooit heb genomen, wetende dat. . . deze grote schok. Dat was liefde. En broeder, zuster, als al deze andere visioenen volkomen juist zijn geweest, van wat de Heilige Geest heeft laten zien, móét het de Heilige Geest zijn. De Bijbel zei: dat “als het uitkomt, dan was Hij het.”

272 Dan, wat een hoop hebben we! Op een dag zullen we deze plaats verlaten. We gaan terug naar een jonge man en vrouw, om nooit meer te sterven. Ik zou dat liever weten dan te weten dat ik een president van de wereld zou worden en een miljoen jaar zou leven. Ik zou liever weten dat ik in de hand van God was.

273 En ik ben blij om vanavond te weten dat diezelfde Jezus Die die uitspraak deed, Hij hier na tweeduizend jaar is. Zie, het kan niet vergaan. Het is eeuwig. En Hij is vanavond dezelfde Jezus Die Hij was op de dag dat Hij deze uitspraak deed. En Hij zal nog steeds dat Woord bevestigen, als wij het zullen geloven. Geloof u dat?

274 “Wanneer Hij, de Heilige Geest, gekomen is, zal Hij niet van Zichzelf spreken. Maar Hij zal de dingen nemen die, van Mij,” dat is het Woord, “en zal ze u tonen. En dan, ook, zal Hij u dingen tonen die komen gaan.”

275 In het boek Hebreëën, het 4e hoofdstuk, zei de Bijbel: “Het Woord van God is scherper . . .”

276 Nu, Wie was het Woord? Jezus. “In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord wás God. Het Woord werd vlees gemaakt. Woonde . . .”

277 “Het Woord van God is scherper dan enig tweesnijdend zwaard, dringt zelfs door en tot op het merg van het been, en een Onderscheider van de gedachten in het hart.”

278 Dat is onze God. Wij zijn niet verloren, vrienden. We zijn nog steeds in genade Gods. Ik—ik voel om het over iets te hebben, en te spreken over een verleden tijd . . . En zoals ik gisteravond zei, toen die discipelen probeerden te leven van de samenkomst die ze de dag ervoor hadden, uitkijkend naar een andere, maar vergaten dat de Schepper Zelf van de wind en de golven in de boot lag.

279 De God Die daarboven in die bergen was, om er die zilvertip grizzly te plaatsen volgens Zijn Woord, die daar op de grond ligt als bewijs.

280 Nu als u die man wilt schrijven, schrijf dan Bud Southwick, S-o-u-t-h-w-i-c-k, Bud Southwick, Fort Saint John, Brits-Columbia, en laat hem de brief aan u terugschrijven. En trouwens, als u op jacht gaat, daar is een goede man om mee te gaan.

281 Nu, merk op. Hij heeft dat verteld onder al die jagers op-eneer langs die weg tot, ik geloof dat ik een echte samenkomst zal hebben de volgende keer dat ik daar heen ga, alleen met gidsen, ja, om die dingen te zien gebeuren precies zoals ze gebeuren. Dat was vorig jaar.

282 Dit is dit jaar, nú. Diezelfde Jezus, Die die belofte deed, zei: “Ik zal u nooit verlaten noch u in de steek laten. Ik zal bij u zijn, altijd, zelfs tot het einde van de wereld.” Geloof u dat?

283 Met zulke bewijzen, met zo'n waarheid, betuigd als volkomen de waarheid, hoe kunnen wij ons anders voelen dan alsof we gewoon door dat dak zouden gaan, opgenomen worden? Hebben we de dingen van de wereld ons laten verdoven op zo'n manier waar we zulke vitale dingen zien die volslagen bewezen zijn de waarheid te zijn?

284 Nu, elke zieke hierbinnen, als u slechts Diezelfde zult geloven Die die belofte deed, en door Dezelfde Die die epilepsie van die jongen wegnam, die man—Hij is dezelfde God Die hier nú is. Als ik het van u weg kon nemen, zou ik het doen, maar ik kan het niet. Hij heeft dat reeds voor u gekocht, en het enige wat u moet doen is het te geloven.

285 Wat als de jongen een aanval zou hebben gekregen en de kleine vrouw zou hebben gezegd: "Nu, wat heeft dat overhemd ermee te maken?" Dat zou waarschijnlijk bij niemand anders werken. Zie? Alleen bij hem, want het werd aan hem gezonden. Naäman dompelde zich zeven maal in de rivier; maar iemand anders die erin zou dompelen zou waarschijnlijk niet van hun melaatsheid afkomen. Zie? Maar, let op. Het is, wat Hij zegt is de waarheid, een betuigde, volmaakte waarheid.

286 Nu, het wordt laat, om zelfs maar een gebedsrij op te roepen. Laten—laten we daar even mee stoppen.

287 Laten we even nadenken. Is dát wat God beloofde? Dat zou de waarachtige Heilige Geest zijn Die dat zou doen. Klopt dat? Wel, wie zou zeggen dat Hij níet de Heilige Geest was? Dat was Hij wel. "Ik en Mijn Vader zijn Eén." De Heilige Geest was Zijn Vader. "Zij zal voortbrengen. Dat Heilige dat in haar ontvangen is, is uit de Heilige Geest." Dus de Heilige Geest en God zijn een en dezelfde Geest, en het was ín Hem.

288 En let op wat Híj deed toen een vrouw Zijn kleed aanraakte, toen Hij uitkeek over het gehoor en hun gedachten waarnam. Zegt het Woord niet "dat het Woord van God scherper is dan een tweesnijdend zwaard, een Onderscheider van de gedachten van het hart"? Beloofd Hij niet in Johannes 12, of Johannes 14:12 dat "Die in Mij gelooft, de werken die Ik doe, zal hij ook doen"? Of heeft het ooit ook maar gefaald de waarheid te zijn?

289 Dan is God híer. Hij is hier om iedereen hierbinnen gezond te maken. Hij is hier om elke verloren ziel te redden. En voordat ik een altaaroproep doe, zoals ik me geleid voel te doen, zie, om deze altaaroproep te doen, laten we Hem gewoon aanroepen. Hoeveel van u zullen . . . opgeven, of zeggen: "Als ik . . ." Misschien de vreemdelingen hier, zeggen: "Ik heb nog nooit een van die samenkomsten gezien. Ik—ik heb mensen over deze dingen horen praten, maar ik—ik heb het eigenlijk nog nooit gezien. Het zou mijn hart bemoedigen als ik de tegenwoordigheid van Christus kon zien binnenkomen onder de mensen en precies datzelfde doen als wat Hij deed." Zou het u bemoedigen?

290 Laten we onze hoofden buigen; een woord. Elk oog gesloten. Nu, laat de Geest, Die het Woord volgt.

291 Nu, Vader, ik heb, naar het beste dat ik weet hoe, U kent mijn hart. . . Wetende dat deze mensen lijden onder deze hitte, en dat ze hier opeengepakt zijn, staan, maar ze zijn erg geduldig geweest. Ik kan me voorstellen dat het eenzelfde soort menigte was die die dag op de oever stond en U hoorde spreken vanaf de boot. En toen zei U ze: “Ga naar het diepe toe en laat uw netten neer, voor de vangst.” Niet om te zien of er wat zit. Ze waren er.

292 En hoe die opmerkelijke woorden van die apostel, zei: “Heer, we hebben de gehele nacht door gevist en niets gevangen; doch op Uw Woord zullen wij het net neer laten zakken.” En toen ze Uw Woord gehoorzaamden, sloten ze een menigte van vissen in, tot zelfs hun netten begonnen te breken.

293 Here Jezus, ongetwijfeld dat veel vrouwen hun was die ochtend verlieten, vele mannen hun velden verlieten van de gewassen, vissers hun netten verlieten, om het Woord van God te horen. Here Jezus, als U vanavond hier in lichamelijke vorm zou zijn, is het erg te betwijfelen dat er meer dan dat er zijn vergaderd er zouden vergaderen. Maar deze mensen geloven dat U niet dood bent, dat U uit de dood bent opgestaan, en U uw Woord manifesteert en Uw Woord houdt, het Woord dat ik hen vanavond heb voorgelezen uit de heilige Schrift.

294 En zoals onze Here eens de Bijbel werd overhandigd, of de—de Boekrol, en Hij las voor, en Hij ging zitten. En Hij zei: “Heden is deze Schrift vervuld.”

295 Laat het opnieuw gebeuren, Here. Laat het weer zijn dat uitgerekend deze dag, uitgerekend deze avond, dat de Schrift die ik las, vervuld mag worden. En we allen zijn gedurende de week onderwezen dat dat precies hetgeen zou zijn dat de eindtijd zou bewijzen. En dan zullen onze harten verblijd van hier gaan.

296 Er kunnen hier velen zijn, Here, tot wie U spreekt. Help ons vanavond om Uw Woord te kennen—Uw Woord betuigt als de waarheid. Sta het toe, Vader.

297 En terwijl wij onze hoofden gebogen hebben, slechts voor een wijze van overzicht om mijzelf tot rust te brengen van het prediken. Hoeveel van u hierbinnen die niet echt een wedergeboren Christen is? Nu, u gaat misschien naar de kerk, maar dat is niet wat ik vraag. U. . . Als u geen wedergeboren Christen bent, maar u gelooft dat er een levende Jezus is, een echte Heilige Geest, en u zou nu graag aan Hem gedacht willen worden, zou u gewoon—terwijl elk hoofd nu gebogen is, en ogen gesloten—gewoon uw hand naar Hém opsteken: “Here, gedenk mij”? God zegene u. God zegene ú, ú, ú. God zegene ú. God zegene u. Dat is heel fijn. Zijn er anderen?

298 Nu, we zijn niet heel veel in aantal. Maar weet u, het is de wereld die op zoek is naar grote dingen en grote aantallen? Zoals

we gisteravond zeiden: het was alleen de kleine, stille stem die de profeet aantrok om naar voren te komen met zijn gezicht gesluierd.

²⁹⁹ Nu, ú, heb geloof in God. Mijn broeder, mijn zuster, heb geloof in God. En als onze grote, vriendelijke Here Jezus zal komen waar dit Woord hier ligt, Zijn eigen Woord, open, en u zal bewijzen dat deze Heilige Geest waar ik over spreek de waarheid is! U bent misschien vaak verward geweest met vele dingen, maar het toont alleen maar aan dat er ergens iets echts is. En wanneer Hij dat doet, wil ik dat u, die uw handen hebben opgestoken, mij komen zien, even een ogenblik.

Nu, u mag uw hoofden opheffen.

³⁰⁰ Here Jezus, neem deze dienst nu in Uw handen. Ik ben Uw dienstknecht. En al het prediken . . . Slechts één Woord van U zal meer betekenen dan alles wat we in een mensenleven konden zeggen; slechts één Woord. Sta het nu toe, Vader, terwijl ik dit, deze getuigenissen opdraag. U weet dat ze waar zijn, Vader. U was Degene Die ze gaf. En nooit hebben ze gefaald. Sta het toe, in Jezus' Naam. Amen.

³⁰¹ Nu, hoeveel mensen hierbinnen die geen gebedskaart hebben, die ziek zijn? Steek uw handen op, overall in het gebouw, die geen gebedskaarten hebben en ziek zijn. Goed. En degenen die gebedskaarten hebben: steek uw hand op. 't Zijn er ongeveer evenveel. En ze zijn allemaal door elkaar.

³⁰² Nu, om over het gehoor te kijken, als eerste om eerlijk te zijn voor God en voor de . . . u. Ik weet dat—ik kijk *hierheen*—dat enkele vrienden van mij in *deze* hoek hier zitten. Broeder Noel, zijn—zijn . . . en zuster Jones en broeder Outlaw; mijn zoon, deze broeders *hier* en broeder Moore. Ik ken *deze* broeder niet, maar ik heb hem de laatste paar keer in de samenkomsten gezien. Ik kan niet op *deze* broeder z'n naam komen, maar ik ken hem gewoon van gezicht. Zuster, *hier*, zuster Williams. Zuster Sharrit die op de hoek zit. Helemaal achterin zijn wat mensen van de tabernakel in Jeffersonville.

³⁰³ Hier zit een dierbare oude vriend van mij, negentig jaar oud, die uit Ohio komt, door het hele land rijdt. En ik vertrek naar Afrika en hij en zijn lieve vrouw vroegen of ze met mij naar Afrika konden gaan. Zeiden: "Wij betalen wel . . ." Negentig jaar oud, een Duitse broeder, kende de Here niet. Toen ik een avond predikte, kwam hij binnen met z'n goede kleren aan om gedoopt te worden. Negentig jaar oud! Daarbuiten . . .

³⁰⁴ Ik geloof . . . o, dit is broeder Waldrop en zuster Waldrop die *daar* zitten. Nu, dat is zo ongeveer . . . en broeder Borders. Nu, dat is het zo'n beetje.

³⁰⁵ Nu, ik noem hun namen. Nu, als u die mij op die wijze kennen, bid niet. Zie? Bid voor mij. Zie?

306 Maar ik wil dat jullie die mij niet kennen, en weten dat ik u niet ken, ik wil dat u in uw hart zegt: “Here Jezus, ik heb hier over horen spreken. Ik—ik hoorde deze prediker vanavond dit uit de Bijbel lezen. Ik heb die getuigenissen gehoord, en ik heb soortgelijke gehoord, weet u, van verschillende keren dat dit gebeurd is. Zijn we zo dicht bij het einde, Here? Zijn we zo dichtbij?”

307 Bedenk, toen dat teken voor Sodom werd gedaan, de stad die verbrandde—Jezus verwees ernaar, zei: “Zoals het was . . .” Dat was het laatste teken dat ze ontvingen voordat de stad verwoest werd. En Jezus zei: dat zal herhaald worden bij het komen van de Zoon des mensen.

308 Nu, u weet dat dat juist is; hoe dat de . . . God, God in het vlees! Hoeveel geloven dat dat God was Die tot Abraham sprak? Ja. Wel, de Bijbel zegt: “Elohim,” dus, dat—dat is de—de—de grote Schepper van hemelen en aarde, de Algenoegzame. Dat was Hij.

309 Wat liet Hij zien? Hij was in een menselijk lichaam; stond daar en at het vlees van een kalf en dronk de melk van de koe, en kon daarna uit het zicht verdwijnen. “Ik zal u bezoeken overeenkomstig de tijd die Ik u beloofde.” Zie? Noemde hem bij zijn naam. En met Zijn rug toegekeerd, zei: “Waar is Sara?”

Zei: “Zij is in de tent achter U.”

Zei: “Ik zal u bezoeken overeenkomstig de tijd des levens.”

310 En Sara zei: “Hm-hm,” achter in de tent.

311 Hij zei: “Waarom lachte Sara?” Weet u nog, de Bijbel zei dat ze in de tent achter Hem was. Zei: “Waarom lachte Sara?”

Sara zei: “Dat deed ik niet.”

Zei: “Ja, je deed het wel.” Zie? Dat is juist.

312 Een Man, stond daar . . . God Die Zichzelf vertegenwoordigde in menselijk vlees. Jezus zei dat het hetzelfde zou zijn, bij de komst van de Zoon des mensen: God in Zijn Gemeente—u, ik—Zichzelf vertegenwoordigend. Nu, er was een kleine vrouw . . .

313 Toen God in Christus was, had Hij de Geest in volheid. Hij was God. Ik ben slechts een van Zijn dienstknechten, en u bent slechts een van Zijn dienstknechten. Wij hebben de—de Geest met—met mate. Hij had Het zonder mate. “In Hem woonde de volheid van de Godheid lichamenlijk.” In mij is slechts een kleine gave en in u is een gave van Hem. Maar ongeacht hoe klein het is, het is dezelfde Geest.

314 Nu, als dat de Geest van God is, zal het de werken van God doen. Nu, bidt u en zeg: “Here Jezus, een kleine vrouw heeft eens Zijn kleed aangeraakt.” En wij zeggen . . .

315 Hier in het Nieuwe Testament, hij zei, in Hebreëen, hij zei: “Hij is een Hogepriester, nú, Die kan worden aangeraakt door het gevoel van onze zwakheden.” Hoeveel weten dat dat de Bijbel is?

Zeg: “Amen.” [De samenkomst zegt: “Amen.”—Red.] Zeker. Wel, dat moet waar zijn.

³¹⁶ Wel, als Hij Dezelfde is gisteren, vandaag en voor altijd, hoe zou Hij u antwoorden? Net zoals Hij gisteren deed, als Hij vandaag Dezelfde is.

³¹⁷ Nu, bidt u en zeg: “Here Jezus, laat mij Uw kleed aanraken. En dan, U hebt broeder Branham een kleine gave gegeven om ons te bemoedigen. En, hij kent mij niet. (Ik zit *hier* helemaal achteraan, en *hier* ergens, en *daar* ergens, en waar ik ook zit. . .) Hij kent mij niet, maar U kent mij. En laat mij Uw grote Geest zien, Here. Niet dat ik dat per se moet, maar alleen om mij en de anderen te helpen bemoedigen, want we hebben het Woord gelezen. Laat mij Uw kleed aanraken, en spreekt U dan terug. Laat mij vanavond worden gebruikt, Here, voor dat doel. En het zal het hele gehoor laten zien dat U nog steeds leeft.” Zou dat niet wonderbaar zijn als Hij dat zou doen?

³¹⁸ Nu, bidt u maar, u zélf, stilletjes. Zeg: “Here, laat mij Uw kleed aanraken.” En ik zal mezelf overgeven aan de Geest, en moge de Heilige Geest dan de rest doen. Want nu, ik heb gesproken, getuigd, maar ik kan nu niets meer doen. Ik ben aan het einde van mijn weg.

³¹⁹ Ik kijk gewoon naar het gehoor om te zien of ik. . . Ik moet het zien, weet u. U begrijpt dat.

³²⁰ Links van mij achterin, helemaal achterin, ongeveer halverwege achterin het gebouw, is er een vrouw aan het bidden. Ze staat op het punt om te sterven als God haar niet helpt. Ze heeft kanker, en de kanker zit op haar borst. O, moge ze het niet missen!

Help mij o Here.

Zuster, als u zult geloven! O my! Ze gaat het missen.

Here Jezus, help ons, bidden wij.

³²¹ Mary May. Daar hebt u het. Zijn wij vreemden voor elkaar? Ik ken u niet. U kent mij niet. Was dat de toestand en wat. . . is alles wat werd gezegd waar? Geloof dan; het zal voorbij zijn. Amen.

³²² Nu, van de duisternis die over haar was, is het licht. Net zo zeker als die jongeman, de epilepsie van hem weg bleef; dezelfde God, Degene Die daarginds in het noordelijke woud was, is dezelfde God *hiér*. Blijf gewoon geloven. Amen. “Als gij kunt geloven!”

³²³ Hier is het over een vrouw die hier *vóór* mij zit. Ze heeft iets verkeerd in haar rug. Het is een schijf uit z'n plaats, in haar rug. Ze—ze is niet van hier. Ze komt uit Montana. Haar naam is mejuffrouw Stubbs. Sta op, ontvang uw genezing, in de Naam van Jezus Christus.

U hoeft niet te dringen. Ontspan u.

324 Een forse man die hier zit en naar me kijkt, en zo doet. Geloof. U zult gezond worden. U hebt een zenuwkwaal. Als u het gelooft, zal God u gezond maken.

325 De dame met een vrouwenkwaal. Geloof het en ú kunt gezond worden. Ga terug naar huis, en heb geloof in God. Waarom zei ik: ga terug naar huis? U zou terug moeten gaan naar New Mexico om daar te komen, meneer en mevrouw Watkins. Nu, u weet dat ik u niet ken. Amen.

326 De dame vlak achter u met die zweer op de been, mejuffrouw Brown. Zult u geloven dat God ú zal genezen? U ziet er zo geïnteresseerd uit. Nu, u weet dat ik u nooit in mijn leven heb gezien. Op het linkerbeen. Nu, gelooft u met heel uw hart en u zult gezond worden.

327 Een vrouw die probeert te bewegen en ze heeft artritis; het hindert haar erg. Mevrouw Fairhead, als u met heel úw hart zult geloven, dan zult ú gezond worden. Nu, ú weet dat ik u nog nooit in mijn leven heb gezien. Dat, o . . . [De zuster zegt: “. . . al eerder genezen. Ik ben al eerder genezen en ik weet dat het mij zal genezen.”—Red.] Amen. Ja.

328 Gelooft u nu met heel uw hart? Nu, wat zal Hij doen? “Hij zal de dingen nemen die Ik u heb verteld en zal ze u laten zien. En dan zal Hij u dingen laten zien die zullen komen.” Ziet u wat ik bedoel? Gelooft u Hem?

Nu, laten we onze hoofden opnieuw buigen.

329 Nu, u die weet dat als u vanavond uit dit leven heen zou gaan, dat u . . . niet zou . . . dat u verloren zou zijn; u bent niet wedergeboren. “Tenzij een mens wedergeboren wordt, kan hij het Koninkrijk zelfs niet eens zien.” Waarom komt u niet *hier*? Hier staan en ons hier in een ogenblikje voor u laten bidden. Wilt u nu komen, in de tegenwoordigheid van deze Geest?

330 U zult nooit iets groters zien gebeuren totdat u het komen van de Here ziet. Nu, onthoud dat maar. Zeker weet ik waar ik het over heb, anders zou Hij de bediening niet toestaan. Laat het nu niet aan u voorbijgaan. Bent u oprecht?

331 Wilt u komen? Zo niet, dan, tussen u en God, ligt het. Ik ben onschuldig. Ik ben rein van alle bloed, want ik heb u de waarheid verteld. Ik heb u het Woord gepredikt. Ik heb u verteld wat Hij wás; en Hij . . . toen Híj kwam . . . Hij bewees wat Hij toén was; en Hij laat mij bewijzen wat Hij nú is. Hij is hetzelfde als wat Hij toén was. Gelooft u het?

332 Dan, hoeveel zieken zijn er hier dan, ánderen die hier zijn die ziek zijn? Steek uw handen op.

333 Nu, leg uw handen op elkáár en laten we het gebed des geloofs voor u bidden.

334 Nu, ik wil u iets vragen, stilletjes. Als God, als God kan komen en dat wonder kan doen! Een wonder is iets dat niet

verklaard kan worden. Nu, als u iemand van deze mensen hier wilt ondervragen, ga hen ondervragen, waar of wanneer ook maar. Zie? Onthoud gewoon: het is God. Dit hier zijn gewoon amateur visioenen. Wie, wie, wat doet dat? Het is ú, uzélf. Jullie zijn degenen die dat doen.

³³⁵ Ziet u, toen die vrouw Zijn kleed aanraakte, zei Hij: “Kracht is van Mij uitgegaan.” Maar toen de Vader Hem over Lazarus liet zien en Hij wegging en terugkwam en Lazarus uit de dood deed opstaan, zei Hij nooit dat “kracht. . .” Dat was God Die Zijn eigen gave gebruikte, en de andere was een vrouw die Gods gave gebruikte.

³³⁶ Ik ben niet Gods gave. Jezus Christus is Gods gave. Het is gewoon een gave dat Hij mij gaf, dat ik zo ben geboren, met het onderbewustzijn en het bewustzijn (het eerste bewustzijn) precies naast elkaar. Je gaat niet slapen; je ziet het gewoon. De Heilige Geest komt er op het onderbewustzijn net zoals het dat doet op het eerste bewustzijn. Als het op uw onderbewustzijn zou komen, zou u een geestelijke droom hebben. Als het op de mijne komt, droom ik niet; ik kijk daar gewoon en zie het. Zie? En wij zijn geboren. . . u kunt uzelf niet tot iets anders maken. U bent zo geboren. Zie? “Gaven en roepingen zijn onberouwelijk.” Waarvoor is het? Om Jezus Christus te manifesteren. Hij is Dezelfde gisteren, vandaag en voor altijd.

³³⁷ Met uw handen op elkaar gelegd. . . ik vertrouw erop dat u uw hart nu in de zorg van God zult leggen: “Here, doorzoek mij. Ben ik zo verdoofd geworden door de dingen van de wereld dat ik het faal dit grote uur te zien dat voorbijkomt?”

³³⁸ Weet u dat het altijd zo is geweest. Het ging regelrecht door de gemeente heen, en ze hebben het nooit geweten. Dat is de geschiedenis. Laat het niet voorbijgaan, vrienden; om een woord bewezen te zien, keer op keer, het Woord van God gemanifesteerd te zien, en de eigenlijke Persoon van Jezus Christus regelrecht onder deze mensen te zien komen, en precies zo te doen als Hij eertijds deed.

³³⁹ Hemelse Vader, ik voel nu, Here, dat Uw Woord werd gelezen. Het getuigenis werd gegeven. De Heilige Geest kwam neer en betuigde dat Woord, en het getuigenis. Nu is het in de handen van de mensen, Here. Het ligt in hun schoot. Er is niets anders dat ik weet om te zeggen. En ik ken niets anders meer dat U in het Woord geschreven hebt dat U zou doen, omdat U ze al hebt genezen. Het is slechts om ze het te laten geloven. En nadat U zoiets deed, en hoe zouden we nog langer kunnen twijfelen? Hoe zouden we Satan kunnen toestaan ons geweten nog langer te verdoven?

³⁴⁰ Satan, ik spreek deze genezing uit over deze mensen en zeg tegen u: “Ik bezweer u in de Naam van de Here Jezus Christus:

ga uit van hier. Kom uit in de Naam van Jezus Christus en laat deze mensen gaan.”

³⁴¹ Nu, als u Hem gelooft, ga dan opstaan. Geloofst u? Ga dan opstaan en geef God de eer. Sta op en geloof het. Twijfel er niet meer aan.

³⁴² In de Naam van Jezus Christus, laat de Heilige Geest vreugde, kracht, opstanding, leven tot deze mensen brengen, Here.

³⁴³ Prijs Hem nu en zegen Zijn heilige Naam. Wij hebben Hem lief. Wij prijzen Hem. Wij aanbidden Hem; de Weergalozе, de Eeuwige, de Zoon van de levende God. In Zijn Naam, ontvang Hem. Hij is hiér. Amen.

GEEST DER WAARHEID DUT63-0118
(Spirit Of Truth)

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gebracht op vrijdagavond 18 januari 1963 bij de Church Of All Nations in Phoenix, Arizona, de Verenigde Staten en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org